

ลักษณะแห่งพระพุทธานุภาพ*

ขออำนวยการพร ท่านอาจารย์เป็นประธานองค์การพุทธศาสนิก
สัมพันธ์แห่งโลก และท่านสาธุชนสนใจใฝ่ธรรมทุกท่าน

วันนี้ รายการแสดงธรรม จะเป็นธรรมกถาหรือปาฐกถา
ตาม ได้กำหนดชื่อไว้ว่า “ลักษณะแห่งพระพุทธานุภาพ”

ความจริง ลักษณะแห่งพระพุทธานุภาพนี้เป็นเรื่อง
ค่อนข้างจะสามัญ คือเป็นเรื่องของสิ่งที่เรารู้จักกันดีอยู่แล้ว อยู่ๆ
เราก็มานึกพิจารณากันว่า สิ่งที่เราที่รู้จักดีอยู่แล้ว ซึ่งรู้จักกันดีมา
ตั้งแต่เกิดกันมานี้ มีลักษณะเป็นอย่างไร เหมือนอย่างคนที่นั้นเคย
กันดี รู้จักตัวกันอย่างไรใกล้ชิด แล้วออกมาวันหนึ่ง ก็มาถามว่า คนที่
เรารู้จักดีนั้น มีรูปร่างเป็นอย่างไร คล้ายๆ อย่างนั้น มันน่าจะเป็น
เรื่องธรรมดาเหลือเกิน

แต่ที่นี้ วันนี้การประชุมมีลักษณะพิเศษ คือเป็นเรื่องของ
ท่านที่มีความรู้แล้ว เพราะบอกว่าเป็นการประชุมทางวิชาการ
เพราะฉะนั้น วันนี้สภาพจะพูดในเชิงวิชาการหน่อย คล้ายๆ
กับว่ามาพูดกันในฐานะที่มีความรู้แล้ว ก็จะรวบรวมตัดความ

* ปาฐกถาธรรม ณ สำนักงานองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พสล.) วันอาทิตย์
ที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๓๒ (การพิมพ์ครั้งที่ ๑๐ ณ ๕ ม.ค. ๒๕๔๗ เป็นครั้งแรกที่
ปรับขนาดจาก ๑๖ หน้ายก เป็น ๑๖ หน้ายกพิเศษ)

โดยเฉพาะเวลาก็ค่อนข้างจำกัด จึงจะพูดในแบบสิ่งละอันพันละน้อย เพราะว่า เมื่อเราพรรณนาถึงลักษณะของสิ่งที่เราจักอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ก็อาจจะมีลักษณะหลายอย่าง จะพูดถึงลักษณะแต่ละอย่างได้ก็คงไม่มาก และท่านยังได้บอกไว้ด้วยว่า เมื่อจบปาฐกถาแล้ว ก็จะทำให้มีเวลาตอบคำถาม

ในเรื่องนี้อาตมภาพก็ขอโอกาสไว้ก่อน ถ้าเกิดว่าเวลาไม่พอจริงๆ ก็อาจจะต้องขอร้องว่าเป็นการพูดให้ฟังฝ่ายเดียวไปเลย

ลักษณะตัดสินธรรมวินัย ๘

พอพูดถึงลักษณะของพระพุทธศาสนา ซึ่งตั้งได้บอกเมื่อว่าเป็นสิ่งที่เราจักกันดีอยู่แล้ว หรือไม่ว่าจะจักดีหรือไม่ดีก็ตาม แต่เราถือว่าเราจักดีอยู่แล้วนี้ ก็มีหลักธรรมหมวดหนึ่งที่พูดกันว่า เป็นลักษณะของพระพุทธศาสนา อธิในหนังสือเบื้องต้นแม้แต่นวโกวาท แบบเรียนนักธรรมตรี ซึ่งเป็นหนังสือเรียนชั้นแรกของพระที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ที่เป็นพระนวกะ

หลักธรรมหมวดนั้น ท่านเรียกว่า **ลักษณะตัดสินธรรมวินัย**

๘ ประการ

พระพุทธศาสนานั้น มีชื่ออย่างหนึ่งว่า พระธรรมวินัย ถ้าจะพูดกันแบบรวบรัด ก็อาจจะเอาหลักนี้มาพูด บอกว่า ลักษณะของพระพุทธศาสนา ก็คือ ลักษณะตัดสินพระธรรมวินัย ๘ ประการนี้เอง ถ้าอย่างนี้ปาฐกถาก็จบได้ในเวลาเพียง ๒-๓ นาทีเท่านั้นเอง

ลักษณะตัดสินธรรมวินัยนี้ เป็นหลักธรรมที่พระพุทธเจ้า
เองได้ตรัสไว้แก่ พระนางมหาปชาบดีโคตมี มีข้อ ๘ ประการ
ด้วยกัน ท่านบอกว่า หลักที่ใช้ตัดสินว่า ธรรมหรือคำสั่งอนอันใด
เป็นคำสั่งอนของพระพุทธเจ้าหรือไม่ ก็คือให้ดูว่า ธรรมที่เขายกมา
อ้างหรือกล่าวหรือประพฤติปฏิบัตินั้น เป็นไปตามลักษณะ ๘
ประการต่อไปนี้ หรือไม่ คือ

๑. เป็นไปเพื่อวิราคะ คือ ความคลายหายติด (สำนวนเก่า
ว่าคลายกำหนด)

๒. เป็นไปเพื่อวิสังโยค เพื่อความคลาย การหลุดจากความ
ทุกข์ ไม่ประกอบด้วยความทุกข์

๓. เป็นไปเพื่ออปยะ ความไม่พอกพูนกิเลส

๔. เป็นไปเพื่ออัปปิจฉตา ความมักน้อย

๕. เป็นไปเพื่อสันตุฎฐี ความสันโดษ

๖. เป็นไปเพื่อปวิเวก ความสงัด

๗. เป็นไปเพื่อวิริยารัมภะ การระดมความเพียร

๘. เป็นไปเพื่อสุภรตา ความเลี้ยงง่าย

ถ้าไม่เป็นไปตามหลัก ๘ ประการนี้ ก็ถือว่าไม่ใช่ธรรมไม่ใช่
วินัย ไม่ใช่สัตถุศาสน์ ไม่ใช่คำสั่งอนของพระพุทธเจ้า แต่ถ้าเป็นไป
ตามหลักนี้ เข้ากันได้กับความที่กล่าวมา ๘ ประการ ก็เป็นธรรม
เป็นวินัย เป็นคำสั่งอนของพระพุทธเจ้า

ลักษณะตัดสินธรรมวินัย ๗

ยังมีหลักธรรมคล้ายๆ กันนี้ อีกหมวดหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แก่พระอุบาลี ซึ่งเป็นพระเถระผู้ใหญ่ ที่ได้รับยกย่องเป็นเอตทัคคะมีความเป็นเลิศทางพระวินัย หรือเป็นพระวินัยธร ก็เรียกชื่อทำนองเดียวกันว่าเป็นลักษณะตัดสินธรรมวินัย แต่มี ๗ ประการ และกล่าวความทำนองเดียวกันว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ

๑. เอกัณตนิพพิทา เพื่อความหน่ายสิ้นเชิง
๒. เป็นไปเพื่อวิราคะ การคลายความยึดติด
๓. เป็นไปเพื่อนิโรธ ความดับทุกข์
๔. เป็นไปเพื่ออุปสมะ ความเข้าไปสงบระงับ
๕. เป็นไปเพื่ออภิญญา ความถึงเฉพาะ
๖. เป็นไปเพื่อสัมโพธิะ ความตรัสรู้
๗. เป็นไปเพื่อนิพพาน

รวม ๗ ประการ ถ้าเข้ากับหลักนี้ ก็เรียกว่าเป็นธรรมเป็นวินัย เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เข้ากับหลักนี้ ก็ไม่ใช่

ถ้าเอาหลักที่ว่าสองหมวดนี้มาตอบ ก็สามารถจบปาฐกถาครั้งนี้ได้อย่างรวดเร็ว

มองกว้างๆ กับวิเคราะห์เนื้อใน

อย่างไรก็ตาม ยังมีแง่ที่ควรพิจารณา คือหลักที่ว่ามาทั้งสองหมวดนี้ อาจจะพูดได้ว่าเป็นลักษณะชั้นใน หรือเป็นเนื้อในของ

พระพุทธศาสนา สำหรับวินิจฉัยว่าเป็นคำสอนที่แท้จริงที่ควรจะนำไปใช้หรือไม่ แต่ยังมีลักษณะชั้นนอก หรือลักษณะทั่วไป ที่เราควรจะต้องพูดถึงอีก

ถ้าจะอุปมาก็คงเหมือนกับว่า เราสงสัยเกี่ยวกับเรื่องคน คือเราไปได้ขึ้นเนื้อมาชิ้นหนึ่ง หรือพบเลือดสองสามหยด แล้วจะวินิจฉัยว่า เป็นเนื้อหนังของคนหรือไม่ เป็นรอยเลือดของคนหรือไม่ เราอาจจะนำไปตรวจสอบวิเคราะห์ดูเซลล์ ดูองค์ประกอบ ดูอะไรต่าง ๆ แล้วก็บอกได้ว่า เออ! อันนี้เป็นเนื้อหนังของคน เป็นหยดเลือดของคน หรือว่าไม่ใช่ แต่เป็นของสัตว์อื่น อันนั้นเป็นการวิเคราะห์ชั้นในละเอียดขึ้นไปอีก

แต่ถ้าเราไม่ไปถึงขั้นนั้น ก็เอาเพียงว่า นำคนคนหนึ่งมา ให้ยืนห่างจากเราสักสิบเมตรก็ได้ เทียบกันกับสัตว์อื่นเช่นช้างหรือม้า เป็นต้น แล้วก็พรรณนาลักษณะว่า คนนั้นต่างจากม้า ต่างจากช้างอย่างไร หรือมีลักษณะเฉพาะตัวอย่างไร ในขั้นนี้ ก็จะมีการบรรยายไปได้อีกระดับหนึ่ง

อาจจะเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่ง เหมือนกับดูตัวยาสมุนไพรอย่างหนึ่งใน ๒ ระดับ คือ ชั้นใน ดูลักษณะการออกฤทธิ์ของยาว่ากินเข้าไปแล้วจะมีอาการของความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมาและก้าวต่อไปอย่างนั้นๆ และชั้นนอก ดูว่าใบ กิ่ง ดอก เปลือก มีรูปร่างสีกลิ่นอย่างไร เป็นต้น

ที่พูดถึงลักษณะของพระพุทธศาสนาในวันนี้ เราจะพูดถึงถึงลักษณะทั่วไป คล้ายๆ กับที่เอาคนมายืนห่างจากเราสักสิบเมตร

แล้วก็บรรยายลักษณะ ไม่เข้าไปถึงเนื้อในทีเดียว เป็นการทำความเข้าใจกัน

ที่นี้ ลักษณะของพระพุทธศาสนาที่มองแบบทั่วๆ ไปนี้ ก็มีมากมายหลายประการ พุดกันได้แทบจะไม่จ้กจบ คือจะแยกออกไปเป็น ๑๐ ข้อ ๒๐ ข้อ ก็คงพุดไปได้เรื่อยๆ เพราะฉะนั้น เวลา มีเท่าไรก็พุดกันไปได้เท่านั้น

นอกจากนั้น ดังที่ได้บอกแต่ต้นแล้วว่า ลักษณะของพระพุทธศาสนานั้น เป็นลักษณะของสิ่งที่ถือว่าเรากันดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เรื่องที่อาตมภาพจะยกขึ้นมาพุดก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่ท่านชอบแล้ว เท่ากับว่าเอาเรื่องที่กันอยู่แล้วนั่นเอง มาทบทวนกับท่านอีกครั้งหนึ่ง ที่นี้ จะขอพุดไปเป็นข้อๆ

ลักษณะที่ ๑

คำสอนเป็นกลาง ปฏิบัติสายกลาง

ลักษณะที่ ๑ ของพระพุทธศาสนา เมื่อพูดอย่างทั่วๆ ไป ก็คือ ลักษณะที่เป็นสายกลาง ลักษณะนี้พอพูดขึ้นมาทุกท่านก็นึกออก อ้อ! ใช่สิ พระพุทธศาสนานั้น สอนเรื่องทางสายกลาง

ต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า มนุษย์เรานั้นมักมีความโน้มเอียงที่จะไปสุดโต่ง ความสุดโต่งมีสองอย่าง คือ สุดโต่งในทางความคิดอย่างหนึ่ง และสุดโต่งในทางการปฏิบัติอย่างหนึ่ง

มนุษย์มักจะหันไปหาความสุดโต่งในการปฏิบัติ เช่นสมัยหนึ่งคนทั้งหลายพากันเพลิดเพลิมัวเมา ในการหาความสุขทางเนื้อหนัง ให้ความสำคัญแก่การบำรุงบำเรอร่างกายมาก และในยุคนั้นคนก็ไม่เห็นความสำคัญของจิตใจเลย ซึ่งทางพระพุทธศาสนาเรียกว่าเป็น *กามสุขัลลิกานุโยค*

แต่พอเปลี่ยนไปอีกยุคสมัยหนึ่ง คนบางพวกก็มีความรู้สึกเบื่อหน่าย รังเกียจความสุขทางร่างกายทางเนื้อหนัง แล้วก็เอียงไปทางด้านจิตใจอย่างเต็มที่ บางทีถึงกับทรมานร่างกาย ยอมสละความสุขทางร่างกายโดยสิ้นเชิง เพื่อจะประสบผลสำเร็จในทางจิตใจ แล้วก็กลายเป็นการเสพติดทางจิตไปอีก พวกนี้อาจจะถึงกับทำการทรมานร่างกาย บำเพ็ญทุกรกิริยา อย่างที่เรียกว่า *อัตต-กิลมถานุโยค*

เรื่องนี้เราจะเห็นตัวอย่างแม้แต่ในสังคมปัจจุบัน คือในยุคเดียวสมัยเดียวก็อาจจะมีความสุขต่างทั้งสองอย่างนี้ แยกกันออกไปเป็นคนละชั่ว นี่เป็นการเอียงสุดในด้านปฏิบัติ

พระพุทธศาสนานั้นถือว่า การเอียงสุดทั้งทางร่างกาย เห็นแก่ร่างกาย บำรุงบำเรอร่างกายอย่างเดียว ก็ไม่ถูกต้อง การเสพติดทางจิตใจ ไม่เห็นความสำคัญของร่างกายเลยโดยสิ้นเชิง จนกลายเป็นการทรมาณร่างกายไป ก็ไม่ถูกต้องเหมือนกัน

พระพุทธศาสนาจึงวางข้อปฏิบัติ ที่เรียกว่ามัชฌิมา-ปฏิบัติ แปลว่าทางสายกลาง หรือข้อปฏิบัติที่เป็นสายกลาง คือความพอดี นี้ก็เป็นแง่หนึ่ง

อีกด้านหนึ่งคือ การสุดโต่งทางความคิด ซึ่งคนทั่วไปมักจะมีความโน้มเอียงที่จะเป็นเช่นนั้น เช่นอย่างง่าย ๆ ก็คือ เรื่องวัตถุ กับจิต ว่าอะไรมีจริง พวกหนึ่งจะเอียงสุดว่าวัตถุเท่านั้นมีจริง อีกพวกหนึ่งก็เอียงสุดว่าจิตเท่านั้นมีจริง จนกระทั่งในปรัชญาตะวันตกได้มีการบัญญัติกันว่า เป็นพวกวัตถุนิยม กับพวกจิตนิยม

แต่ในพระพุทธศาสนานั้นเราจะเห็นว่า ท่านไม่ได้บัญญัติอย่างนั้น คือ มิใช่เป็นจิตนิยม หรือเป็นวัตถุนิยม ไปสุดทางแต่อย่างเดียว แต่ในพระพุทธศาสนามีทั้งนามและรูป ซึ่งเรียกรวมเข้าด้วยกันเป็นคำเดียวว่า นามรูป

ท่านเห็นความสำคัญของทั้งจิต และทั้งวัตถุ ท่านว่ามีทั้งสองอย่าง แต่มีอย่างอิงอาศัยเนื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง คนพวกหนึ่งมีความเห็นว่า สิ่งทั้งหลายเที่ยงแท้ มีอัตราที่คงอยู่ตลอดไป กลายเป็นทฤษฎีที่เรียกว่า

สัสตทิวฺงฺจฺจํ ส่วนอีกพวกหนึ่ง ก็มีความเห็นเอียงไปสุดทางตรงข้าม บอกว่าอย่างนั้นไม่ใช่ ทุกอย่างขาดสูญหมด คนเราเกิดมาเป็น เพียงประชุมธาตุสี่ ตายแล้วก็ขาดสูญไป พวกนี้ก็เป็น อัจฉาทิวฺงฺจฺจํ บางพวกบัญญัติว่าทุกสิ่งมีทั้งนั้น อีกพวกหนึ่งว่าไม่มีอะไร มีจริงเลย พวกที่ว่ามีทั้งหมด เรียกว่า สัพพตถิกทิวฺงฺจฺจํ พวกที่ว่าไม่มีอะไรสักอย่างก็เป็น นัตถิกทิวฺงฺจฺจํ นี่เป็นตัวอย่าง

คนเราที่มีความโน้มเอียง ที่จะคิดเห็นเอียงสุด หรือไปสุดโต่งในแนวความคิดเกี่ยวกับสัจธรรมอย่างที่กล่าวมานี้ แต่พระพุทธศาสนาสอนว่า ความจริงหรือสัจธรรมนี้ มิใช่จะเป็นไปตามความโน้มเอียงแห่งความพอใจของมนุษย์ ที่มองอะไรไปสุดทางโน้นสุดทางนี้ ความจริงนั้นเป็นกลางๆ หรือว่าให้ถูกก็คือต้องสอนต้องพูดให้พอดีกับความจริง

เพราะฉะนั้น การสอนความจริงแต่พอดีๆ ให้ตรงตามความจริงนั้น หรือสอนให้พอดีกับความจริง ก็เลยกลายเป็นคำสอนที่เป็นกลาง

พระพุทธศาสนาสอนความเป็นกลางในทางปฏิบัติ ที่เรียกว่า มัชฌิมาปฏิปทา ส่วนในแง่ของความจริง หรือทัศนะเกี่ยวกับสัจธรรมก็เป็นกลางอีกเหมือนกัน พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมเป็นกลางๆ เรียกว่า มัชฌิมาธรรมเทศนา หรือ มัชฌิมาเทศนา

ตกลงว่า ในพระพุทธศาสนา นี้ ไม่ว่าจะในแง่ของการปฏิบัติ หรือในแง่ของความคิดเกี่ยวกับสัจธรรมก็ตาม เป็นสายกลางทั้งหมด คือ เป็นมัชฌิมาปฏิปทาอย่างหนึ่ง และเป็นมัชฌิมาธรรมเทศนาอย่างหนึ่ง

หลักนี้อาจเปรียบกับการยิงลูกศร ลูกศรที่ยิงไปไม่ถูกเป้า ก็ จะอ้า่างๆ ข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง คือมันไม่พอดี ไม่ตรงกลาง ส่วนลูกที่ยิงตรงกับจุดเป้าพอดีนั้น ก็เป็นอันกลาง จึงเรียกว่าสาย กลาง สายกลางก็คือพอดี ตรงความจริงที่จะให้เข้าถึงจุดหมาย และเท่ากันพอดีกับความจริงที่เป็นสัจธรรม

พระพุทธเจ้านั้น ก่อนตรัสรู้ ได้ทรงไปศึกษาในสำนักความคิดเห็นเกี่ยวกับสัจธรรม และทดลองข้อปฏิบัติต่างๆ เพื่อจะ ให้เข้าถึงจุดหมาย พระองค์ใช้เวลาไปในการทดลองนั้นนานถึง ๖ ปี แล้วก็ได้เห็นว่่า ที่ปฏิบัติกันอยู่นั้นมักจะไปเอียงสุดเสียทั้งสิ้น

ในที่สุดพระองค์จึงทรงค้นพบทางสายกลางขึ้นมา เป็น **มัชฌิมาปฏิปทา** และทรงแสดงหลักธรรมที่เป็นกลาง คือ **มัชฌิมา- ธรรมเทศนา**

มัชฌิมาปฏิปทา ได้แก่ **มรรคมีองค์ ๘** ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติ กลางๆ ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป ไม่เอียงออกไปข้างโน้น ไม่ เอียงออกไปข้างนี้ พอดีที่จะนำไปสู่จุดหมายแห่งความมีชีวิตที่ดีงาม

ส่วนมัชฌิมาธรรมเทศนา ก็ได้แก่ หลักธรรมที่เรียกว่า **ปฏิจาสมุปบาท** หรือเรียกเต็มว่า **อิทัปปัจจยตาปฏิจาสมุปบาท** ซึ่ง เป็นหลักธรรมที่แสดงความจริงเป็นกลางๆ ตามเหตุปัจจัย หรือ เป็นกลางอยู่ตามสภาวะของมัน ไม่เอาใจใคร ไม่ขึ้นกับใคร ไม่ เป็นไปตามความปรารถนาของใครๆ แต่พอดีกับความเป็นจริงที่ว่า สิ่งทั้งหลายนั้นอิงอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นไปตามเหตุปัจจัย เหตุ ปัจจัยทำให้ผลเกิดขึ้น ผลจะเป็นอย่างไรก็เป็นไปตามเหตุปัจจัยนั้น

สิ่งทั้งหลายมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มิใช่ดำรงอยู่โดยลำพังตัวมันเอง อย่างนี้เป็นต้น เรียกว่าเป็นหลักสายกลาง

เป็นอันว่า หลักพระพุทธศาสนานั้น เป็นสายกลางทั้งในทางปฏิบัติ และในทางความคิด มีมัชฌิมาปฏิปทา และมัชฌิมา-ธรรมเทศนา

อีกอย่างหนึ่ง สายกลางนั้น มีความหมายว่า พอดีนั่นเอง ตรงกับที่เรานิยมใช้กันในปัจจุบันว่า ดุลยภาพ หรือสมดุล ในพระพุทธศาสนานั้น ข้อปฏิบัติต่างๆ มักจะมีลักษณะอย่างนี้ คือมีความพอดีหรือความสมดุล

ระบบที่กล่าวถึงเมื่อกี้ ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติทั้งหมดในพระพุทธศาสนา เราเรียกว่ามัชฌิมาปฏิปทา แปลว่า ข้อปฏิบัติที่พอดี ก็เป็นลักษณะที่มีดุลยภาพหรือสมดุลอย่างหนึ่ง แต่เป็นความพอดีของระบบทั้งหมด หรือความพอดีในองค์รวม

ทีนี้ในการปฏิบัติแม้แต่ที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยลงมา ก็มีความสมดุลหรือดุลยภาพนี้เรื่อยเหมือนกัน เช่น ในการที่จะเข้าถึงจุดหมายของพระพุทธศาสนา เราจะต้องปฏิบัติหลักธรรมย่อยๆ หลายอย่าง หลักธรรมหรือข้อปฏิบัติต่างๆ เหล่านี้ จะต้องกลมกลืนพอดีกัน จึงจะได้ผลสำเร็จ ถ้าข้อปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ นั้น ไม่สมดุลกัน ไม่พอดีกัน ก็จะเกิดความขัดแย้งหรือความบกพร่อง ความขาดความเกิน ความเขวออกนอกทาง แล้วก็จะปฏิบัติไม่สำเร็จ

เรื่องที่ท่านเน้นบ่อยๆ ก็คือ อินทรีย์ ๕ ซึ่งสำหรับปฏิบัติธรรมจะมีการเน้นว่าต้องมีสมตา

สมตา ก็คือสมดุลหรือความพอดีกันระหว่างองค์ประกอบที่เรียกว่าอินทรีย์ทั้ง ๕ คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา ธรรม ๕ อย่างนี้ต้องมีสมตา มีความสมดุลพอดีกัน

ศรัทธาต้องพอดีกับปัญญา ถ้าศรัทธาแรงไปก็เชื่อง่าย งามาย ปัญญามากไป ไม่มีศรัทธามาช่วยดุลให้ ก็อาจจะเป็นคนที่รู้จับจด หรือไม่ก็ขี้สงสัยคิดงมงายไปหมด เห็นอะไรก็ชิงปฏิเสธเสียก่อน ไม่จ้กจับอะไรให้ลึกลงไป

ระหว่างวิริยะกับสมาธิ ถ้าวิริยะคือความเพียรมากไปสมาธิน้อย ก็จะเป็นกลายเป็นเครียด พลุंगพลา่น หรือขี้ขาน ถ้าความเพียรน้อย สมาธิมาก เพลินสบาย ก็ติดในสมาธิ อาจจะทำให้เกียจคร้านไปก็ได้

เพราะฉะนั้น จึงต้องมีความพอดี ระหว่างวิริยะกับสมาธิ และมีความพอดีระหว่างศรัทธากับปัญญา โดยมีสติเป็นเครื่องควบคุม อย่างนี้เรียกว่าสมตา

ข้อปฏิบัติต่างๆ ในพระพุทธศาสนา จะต้องมีสมตาคือความสมดุลอันนี้ ซึ่งเป็นความพอดีชนิดหนึ่ง และอย่างนี้ก็เป็นสายกลางชนิดหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งเป็นความประสานสอดคล้องกันระหว่างข้อปฏิบัติปลีกย่อยต่างๆ ที่มาประชุมกันร่วมกันทำงาน

ที่นี่ แม้แต่ข้อปฏิบัติแต่ละอย่าง ก็จะต้องมีความพอดีเหมือนกัน คือมีความพอดีในการปฏิบัติแต่ละอย่างๆ เช่น จะรับประทานอาหาร ก็ต้องมีความจ้กประมาณ จ้กพอดีในอาหาร ถ้ารับประทานอาหารไม่พอดีก็เกิดโทษแก่ร่างกาย แทนที่จะได้สุขภาพ แทนที่จะได้กำลัง ก็อาจจะเสียสุขภาพ และอาจจะทอน

กำลังทำให้อ่อนแอลงไป หรือเกิดโรค เพราะฉะนั้น ท่านจึงสอนให้
มีความจั๊กประมาณในการบริโภค เรียกว่า โภชนมัตตัญญูตา

ตัวความจั๊กประมาณ หรือจั๊กพอดีที่เป็นหลักกลางๆ
เรียกว่า มัตตัญญูตา คือความจั๊กประมาณ หรือจั๊กพอดีในการ
ปฏิบัติต่างๆ โดยทั่วไป

จะเห็นว่า หลักพระพุทธศาสนาในทุกระดับมีเรื่องของ
ความพอดี หรือความเป็นสายกลางนี้

ฉะนั้น ความเป็นสายกลาง คือ ความพอดีที่จะให้ถึง
จุดหมาย และที่จะให้ตรงกับความจริง ไม่ให้ไปสุดโต่ง เอียงสุด ซึ่ง
จะพลาดจากตัวความจริงไปนั้น จึงเป็นลักษณะทั่วไปอย่างหนึ่ง
ของพระพุทธศาสนา

ลักษณะที่ ๒ มีหลักการเป็นสากล

ลักษณะที่ ๒ ที่ควรจะยกมาพูดในที่นี้ ก็คือเรื่องของความเป็นสากล

พระพุทธศาสนามีลักษณะสำคัญอย่างหนึ่ง คือความเป็นสากล เป็นสากลทั้งความคิด และการปฏิบัติ เหมือนอย่างที่เป็นสายกลางทั้งความคิด และการปฏิบัติ

ในแง่ความคิด ในที่นี้ หมายถึงเรื่องสังขธรรม หรือคำสอนเกี่ยวกับสังขธรรม พระพุทธศาสนาสอนความจริงเป็นกลางๆ ไม่ขึ้นต่อบุคคล กลุ่ม เหล่า พรรคพวก แม้แต่ตัวพระพุทธศาสนาเอง

ตัวอย่างเช่น ท่านสอนว่า การฆ่าสัตว์เป็นบาป การทำปาณาติบาต เริ่มแต่ฆ่าคนเป็นต้นไปเป็นบาป ก็สอนเป็นกลางๆ ว่า ไม่ว่าฆ่าคนไหนก็ตามก็เป็นบาปทั้งนั้น ไม่ได้จำกัดว่านับถือศาสนาไหน ไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งกลุ่มแบ่งประเภทว่า ถ้านับถือศาสนาอื่น เป็นพวกของมารร้าย แล้วก็ฆ่าได้ไม่บาป แต่ถ้าเป็นพวกชาวพุทธด้วยกัน ฆ่าไม่ได้เป็นบาป อย่างนี้ไม่มี

อีกตัวอย่างหนึ่ง มองกว้างออกไปอีก ก็คือพระพุทธศาสนาสอนหลักความจริงที่เป็นสากล พระพุทธศาสนาสอนว่าความจริงเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ตามธรรมดา คือธรรมดาของสิ่งทั้งหลายเป็นของมันเอง เรียกว่าเป็นกฎธรรมชาติ

ธรรมดาของสิ่งทั้งหลายนั้น ก็เช่นความเป็นไปตามเหตุปัจจัย เมื่อใครทำเหตุปัจจัยอย่างไร ผลก็เกิดขึ้นตามเหตุปัจจัยนั้น คนไหน คนพวกไหน คนที่ไหนทำดี ก็ไปสวรรค์ คนไหน คนพวกไหน คนที่ไหนทำชั่ว ก็ไปนรก ไม่มีการแบ่งแยกว่าต้องเป็นคนพวกนี้มาทำอย่างนี้จึงไปสวรรค์ได้ คนพวกนั้นถึงทำอย่างนั้นก็ต้องไปนรก ฯลฯ คือกฎเกณฑ์กติกาเป็นธรรมดาเป็นสากล

ท่านสอนความจริงเป็นสากลเป็นกลางๆ อันนี้เป็นลักษณะที่ชัดเจน คือการสอนความจริงเป็นกลางๆ และสอนอย่างเป็นกลาง คือสังฆธรรมเป็นความจริงอย่างไรก็ต้องเป็นความจริงอย่างนั้น ไม่สามารถแบ่งเป็นพวกเป็นประเภทเป็นหมู่เป็นเหล่าได้

ในทางปฏิบัติก็เหมือนกัน เช่นสอนให้คนมีเมตตากรุณาอย่างเป็นสากล เมื่อสอนว่าการทำปาณาติบาตเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นโทษ เพราะมีความจริงอันเป็นสากลว่าสัตว์ทั้งหลายรักสุขเกลียดทุกข์ด้วยกันทั้งหมดแล้ว ก็สอนให้เผื่อแผ่เมตตากรุณาแก่สัตว์ทั้งหลายทั่วกันหมด

ชาวพุทธจะต้องมีเมตตากรุณาต่อสรรพสัตว์ ตั้งต้นแต่มนุษย์ ก็ต้องมีเมตตากรุณาต่อมนุษย์ทุกคนเหมือนกัน ไม่ได้มีการแบ่งพรรคแบ่งพวกแบ่งเหล่า แบ่งชาติชั้น แบ่งศาสนา และในแง่สัตว์โลกด้วยกัน ก็ให้เผื่อแผ่ความเมตตากรุณานี้แก่สัตว์ทุกประเภท ไม่ใช่เฉพาะมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น อันนี้ก็เป็นเรื่องของความเป็นสากลอย่างหนึ่ง

นอกจากนั้น พระพุทธศาสนาแสดงธรรมเหล่านี้เป็นกลางๆ ไม่บังคับให้ทำ และไม่ห้ามด้วยการลงโทษ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่

บังคับใคร สอนให้รู้ว่า ความจริงเป็นอย่างนั้น เมื่อกระทำแล้ว
เกิดผลดีหรือผลเสีย ก็เป็นไปตามธรรมดาของมันเอง เป็นเรื่อง que ทุก
คนสามารถพิจารณาด้วยสติปัญญาของตนเอง

ความเป็นสากลนี้ ว่าที่จริงก็เป็นสายกลางอย่างหนึ่ง คือ
สอนเป็นกลางๆ ตามความเป็นจริง

ลักษณะที่ ๓

ถือสำคัญทั้งสาระและรูปแบบ

ลักษณะที่ ๓ พระพุทธศาสนาประกอบด้วยองค์ ๒ อย่างที่สมพอดีกัน คือประกอบด้วยธรรมกับวินัย

หลักธรรมกับวินัยนี้ ได้บอกแต่ต้นแล้วว่า เป็นชื่อหนึ่งของพระพุทธศาสนา บางครั้งเราเรียกพระพุทธศาสนาว่า *ธรรมวินัย* ซึ่งต้องมีทั้งสองอย่างจึงจะเป็นพระพุทธศาสนาโดยสมบูรณ์ ถ้ามีอย่างเดียว ก็ยังไม่ครบ

ในโลกปัจจุบันนี้ หรือในโลกที่ผ่านมาก็ตาม มักจะมีการถกเถียงกันอยู่เสมอว่า บุคคลกับระบบ ไหนสำคัญกว่ากัน บางคนบอกว่าบุคคลสำคัญ ระบบไม่สำคัญ บางคนบอกว่าระบบสำคัญ บุคคลไม่สำคัญ ระบบเป็นอย่างไร คนก็เป็นไปตามนั้น

คนพวกหนึ่งบอกว่า ปัจเจกชนสำคัญ สังคมเกิดจากปัจเจกชน สังคมจะเป็นอย่างไรก็ได้แต่ปัจเจกชน ถ้าทำปัจเจกชนให้ดี สังคมก็ดีขึ้นเอง อีกพวกหนึ่งบอกว่า สังคมสำคัญ ปัจเจกชนถูกหล่อหลอมโดยสังคม ทำสังคมให้ดีแล้วปัจเจกชนก็ดีขึ้นตาม

ในแง่สาระกับรูปแบบ พวกหนึ่งบอกว่าสาระสำคัญ รูปแบบไม่สำคัญหรือก่น เนื้อหาสำคัญกว่า รูปแบบเป็นเพียงเปลือกนอก บางคนบอกว่ารูปแบบสำคัญ รูปแบบเป็นเครื่องกำหนดเนื้อหา ถ้างั้นก็ไม่ต้องกังวล

ในการฝึกการปฏิบัติก็เหมือนกัน พวกหนึ่งบอกว่าด้านในจิตใจสำคัญ ต้องฝึกจิตใจ ฝึกจิตใจได้แล้วทุกอย่างก็ดีไปเอง ร่างกายภายนอกไม่สำคัญ อีกพวกหนึ่งบอกว่า สำคัญที่วัตถุภายนอก เพราะจิตใจเป็นสิ่งที่อาศัยวัตถุ เกิดจากวัตถุ ถ้าทำภายนอกดี สภาพแวดล้อมวัตถุดี มีความเจริญทางวัตถุพร้อม เศรษฐกิจดีแล้ว จิตใจก็ดีเอง

คนจำนวนมากเถียงกัน แม้แต่ในเรื่องสมาธิกับบังคับว่า อย่างไหนดี พวกหนึ่งบอกว่าต้องสมาธิหมดทุกอย่าง ต้องเป็นไปตามเสรีภาพ สมาธิจึงจะถูกต้อง อีกพวกหนึ่งว่าไม่ได้หรอก คนเรานี้กิเลสมันมาก ต้องบังคับมัน บังคับแล้วจึงจะได้ผล

นี่ก็เป็นเรื่องของการเอียงสุดอย่างหนึ่งเหมือนกัน มนุษย์มักจะโน้มเอียงไปในทางเอียงสุด หรือสุดโต่งไปข้างหนึ่ง

แต่พระพุทธศาสนาไม่เอียงสุดไปข้างไหน เพราะยอมรับความสำคัญของแต่ละเรื่องแต่ละอย่าง ตามความเป็นจริงของมัน หรือตามคุณค่าที่มันมี ■ โดยมองตามเป็นจริง หรือตามที่มันเป็น และพอดีกับที่มันเป็น ว่าสิ่งทั้งหลายแต่ละอย่างมีความสำคัญตามส่วนของมัน

อันนี้จะเรียกว่าเป็นความเป็นกลาง หรือความเป็นสายกลางอีกอย่างหนึ่งของพระพุทธศาสนาก็ได้

ในเรื่องสาระกับรูปแบบเป็นต้นที่ว่ามานี้ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติหลักคำสอนของพระองค์ ให้มีองค์ประกอบทั้งสองอย่าง คือ *ธรรมกับวินัย* คู่กัน ■ เลย

ธรรม เป็นหลักความจริง ซึ่งมีอยู่ตามธรรมดาของมัน และเป็นสิ่งที่บุคคลจะเข้าถึงได้ ธรรมนั้นสังคมไม่สามารถมีปัญญาได้ บุคคลแต่ละคนเท่านั้นที่จะมีปัญญาแจ้งเข้าถึงสังขธรรม

แต่ในเวลาเดียวกัน พระพุทธศาสนาก็มีอีกด้านหนึ่ง คือ หลักเกณฑ์ที่เรียกว่าวินัย

วินัย เป็นการจัดตั้งและจัดการ เป็นรูปแบบ เป็นระบบ เป็นกติกากฎ เป็นกฎเกณฑ์ เป็นสิ่งที่มนุษย์บัญญัติหรือกำหนดวางขึ้น เป็นเรื่องของการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ที่เน้นทางวัตถุ และเป็นเรื่องของสังคม บัญญัติขึ้นเพื่อจัดสรรสังคมให้ดำรงอยู่ด้วยดีในภาวะที่จะเกื้อกูลต่อชีวิตของบุคคลทั้งหลาย ที่มาอรวมกันเป็นสังคมนั้น ให้บุคคลเหล่านั้นมีชีวิตอยู่กับธรรมได้อย่างดีที่สุด และได้ประโยชน์มากที่สุดจากธรรม

จะเห็นว่า ธรรมและวินัยสองอย่างนี้ก็มาสัมพันธ์กัน พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญทั้งแก่ธรรมและวินัย

พูดเป็นภาษาปัจจุบันว่า ให้ความสำคัญทั้งแก่บุคคลและระบบ ให้ความสำคัญทั้งแก่ปัจเจกชนและสังคม ให้ความสำคัญทั้งแก่สาระและรูปแบบ ให้ความสำคัญทั้งแก่การปฏิบัติทางด้านในจิตใจ และการปฏิบัติด้านนอกที่เน้นวัตถุ กาย วาจา และให้มีทั้งการสมัครใจและการบังคับ (หมายถึงการฝึกด้วยกฎกติกา) อย่างมีสมดุลพอดี ที่จะเกื้อกูลหนุนกันให้เกิดผลดีที่มุ่งหมาย

นี่คือลักษณะของพระพุทธศาสนาอย่างหนึ่ง ที่เข้ากับข้อแรกด้วย แต่แยกให้เห็นเป็นพิเศษต่างหาก

จะเห็นว่า ในพระพุทธศาสนานี้ ท่านให้ *ธรรม* เป็นเรื่องของการสมัครใจ เราแต่ละคนเกี่ยวข้องกับธรรมด้วยสติปัญญาของตนเอง จะต้องเข้าใจเห็นแจ้งสัจธรรมด้วยปัญญาของตนเอง เฉพาะบุคคล

แต่ในเวลาเดียวกันนั้น ก็มี *วินัย* เป็นเรื่องของสังคม เป็นเรื่องของรูปแบบ เป็นเรื่องของการปฏิบัติด้านกายวาจา เป็นแบบแผนที่บังคับแก่ทุกคนเสมอกัน สำหรับให้เป็นเครื่องระงับและหล่อหลอม เป็นเครื่องสร้างสภาพแวดล้อมที่จะชักจูงบุคคลเข้าหาธรรม และเป็นเครื่องสร้างสภาพชีวิตและสภาพสังคมที่เอื้อต่อการที่จะนำธรรมมาใช้ปฏิบัติ หรือเอาธรรมมาใช้ประโยชน์ ตลอดจนงานการที่จะเจริญงอกงามยิ่งขึ้นไปในธรรม และเข้าถึงธรรม

ธรรม และ *วินัย* สองอย่างนี้ ถ้าจัดให้พอดีก็จะได้รับความสมดุลเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ประสานสัมพันธ์กัน

ธรรมเป็นฐานรองรับและเป็นที่ยึดอาศัยของวินัย วินัยคือกฎเกณฑ์ข้อบังคับแบบแผนของสังคม เป็นการจัดตั้ง ถ้าไม่อิงธรรมก็เหลวไหลใช้ไม่ได้ ถ้าไม่ตั้งอยู่บนฐานของธรรมก็กลายเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น วินัยต้องอิงอยู่บนฐานของธรรม

อีกด้านหนึ่ง เรามีวินัยเพื่ออะไร ก็เพื่อให้คนเราแต่ละคนนี้ได้มีสภาพแวดล้อมที่เกื้อกูลในการที่จะเข้าถึงธรรม ธรรมจึงเป็นจุดหมายของวินัยด้วย วินัยนั้นอิงอาศัยธรรม แล้วก็เป็นไปเพื่อ使人เข้าถึงจุดหมายคือธรรมนั่นเอง

วินัย เป็นเปลือกนอก ช่วยห่อหุ้มเนื้อในคือ *ธรรม* ไว้ ถ้าไม่มีเปลือกนอกห่อหุ้มไว้ ต่อไปไม่นานเนื้อในก็จะหายสูญ หรือลบล

เลื่อนไป เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเห็นความสำคัญของทั้งเปลือกนอกและเนื้อใน

ถ้ามะม่วงไม่มีเปลือก หรือมะพร้าวไม่มีกะลา มันจะออกได้ไหม เราอาจจะบอกว่ากะลาไม่สำคัญ เพราะกินไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีกะลาเราก็ไม่ได้กินเนื้อและน้ำมะพร้าว

ในทางกลับกัน ถ้ามีแต่เปลือกมะม่วงและกะลามะพร้าว ไม่มีเนื้อมะม่วง ไม่มีเนื้อและน้ำมะพร้าว ก็ไม่มีเปลือกมะม่วงและกะลามะพร้าวไว้ทำไม เปลือกและกะลานั้นก็อาจจะกลายเป็นขยะ ไม่มีประโยชน์อะไร

ถ้ากะลาจะมีประโยชน์อะไรต่อไปโดยไม่มีเนื้อมะพร้าว ก็ไม่ใช่มีประโยชน์ในฐานะกะลามะพร้าว แต่อาจจะกลายเป็นกระบวยตักน้ำ เป็นภาชนะใส่ข้าวกิน หรือเป็นเครื่องมือขุดทาน เป็นต้น คือ กลายเป็นของอย่างอื่นไป

เพราะฉะนั้น เราจึงต้องเห็นความสำคัญของทั้งกะลา และเห็นความสำคัญของเนื้อมะพร้าว

พระพุทธศาสนานั้นมีทั้งธรรมและวินัย และจากหลักธรรมและวินัยนี้ก็จะมีสงฆ์ ซึ่งแบ่งเป็นสมมติสงฆ์ และอริยสงฆ์

เข้าถึงเนื้อในคือธรรมแล้วก็ เป็น *อริยสงฆ์* แต่ถ้าอแค่ชั้นนอก อแค่วินัย ก็เป็น *สมมติสงฆ์*

แต่สมมติสงฆ์นั้นตั้งขึ้นเพื่ออะไร ก็เพื่อความมุ่งหมายให้มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเกื้อกูล ในการที่บุคคลทั้งหลายจะปฏิบัติธรรม เพื่อจะได้ร่วมเป็นอริยสงฆ์ และสมมติสงฆ์นี้แหละจะรักษาพระธรรมวินัยไว้ เป็นที่คอยเผยแพร่งประกาศธรรมไว้ เพื่อ

จะให้มีคนได้มาเข้าร่วมเป็นอริยสงฆ์ได้ต่อๆ นานๆ เรื่อยๆ ไป เพราะฉะนั้น สมมติสงฆ์ก็มีความสำคัญ

แต่อริยสงฆ์ก็มีความสำคัญ ถ้าไม่มีอริยสงฆ์จะมีสมมติสงฆ์ไว้ทำไม ก็ไม่มีความหมาย เพราะสิ่งที่ให้ความหมายแก่สมมติสงฆ์ ก็คือความเป็นอริยสงฆ์ แต่สิ่งที่เอื้อต่อการเกิดมีและคงอยู่ของอริยสงฆ์ ก็คือสมมติสงฆ์

สิ่งที่ให้ความหมายแก่วินัยก็คือธรรม แต่สิ่งที่จะรักษาธรรมไว้ก็คือวินัย เพราะฉะนั้น พระพุทธศาสนาจึงมีส่วนประกอบทั้งสองอย่าง

ธรรมกับวินัย อิงอาศัยและประสานสัมพันธ์กัน และรวมเข้าด้วยกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ดังที่ท่านเรียกเป็นคำศัพท์คำเดียวเป็นเอกพจน์ว่า *ธรรมวินัย* เมื่อรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงเป็น**พระพุทธศาสนา**

คล้ายกับที่**นามและรูป** ประกอบกันเข้าเป็นชีวิต นามและรูป อิงอาศัยและประสานสัมพันธ์กัน และรวมเข้าด้วยกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ดังที่ท่านเรียกเป็นคำศัพท์คำเดียวเป็นเอกพจน์ว่า **นามรูป** เมื่อรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจึงเป็นชีวิต ถ้าขาดอย่างหนึ่งอย่างใดก็เป็นชีวิตไม่ได้

สำหรับพระสงฆ์นั้น เราจะเห็นว่า**มีธรรมและวินัยควบคู่กัน**

แต่สำหรับฝ่ายคฤหัสถ์ในประเทศไทยปัจจุบันนี้ ควรจะต้องมีการเตือนกันว่า เราอาจจะมีการเน้นเอียงสุดไปข้างใดข้างหนึ่งมากเกินไป

บางทีเรามานึกกันแต่ในแง่ธรรม จนกระทั่งสังคัมพุทธไทย ไม่มีวินัยเป็นของตนเอง ชาวพุทธไทยไม่รู้จักรั้วอะไรเป็นวินัยของตน ถ้าเป็นอย่างนั้น สังคัมพุทธจะดำรงอยู่ได้อย่างไรในระยะยาว และถ้าสังคัมรักษารูปแบบอยู่ไม่ได้ ต่อไปเนื้อในคือธรรมก็จะอยู่ไม่ได้เช่นเดียวกัน

ในทำนองเดียวกัน พระสงฆ์ถ้ามีแต่วินัยรักษารูปแบบไว้ แต่ไม่อาศัยวินัยนั้นช่วยให้รู้เข้าใจและก้าวไปในธรรม ก็จะไม่สามารถเป็นพระสงฆ์ที่แท้จริง

ปัจจุบันนี้เป็นที่น่าสงสัยว่า การให้ความสำคัญอย่างพอดีระหว่างองค์ประกอบสองอย่างนี้ ในพุทธศาสนายังเป็นไปได้ด้วยหรือไม่ ขอฝากไว้พิจารณาด้วย

ลักษณะที่ ๔ เป็นกรรมวาท กิริยวาท วิริยวาท

ลักษณะที่ ๔ พระพุทธศาสนานั้นมีชื่ออย่างหนึ่งว่า เป็น *กัมมวาท หรือกรรมวาท*

พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ท่านใช้คำว่าทั้งหลาย คือไม่เฉพาะพระพุทธเจ้าองค์เดียวเท่านั้น แต่ทุกองค์ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็พระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีตก็ตาม ในอนาคตก็ตาม แม้องค์ที่๒ ในยุคปัจจุบันก็ตาม ล้วนเป็นกรรมวาทะ เป็นกิริยวาทะ และเป็นวิริยวาทะ หรือเป็นกรรมวาท และกิริยวาท (เวลาใช้วาที่ ท่านมีแค่สอง คือ กรรมวาทและกิริยวาท แต่เมื่อเป็นวาทะมีสาม คือเป็นกรรมวาทะ กิริยวาทะ และวิริยวาทะ)

หมายความว่า พระพุทธศาสนานั้นสอนหลักกรรม สอนว่าการกระทำมีจริง เป็น*กรรมวาทะ* สอนว่าทำแล้วเป็นอันทำ เป็น*กิริยวาทะ* สอนว่าความเพียรพยายามมีผลจริง ให้ทำการด้วยความเพียรพยายาม เป็น*วิริยวาทะ* ให้ความสำคัญแก่ความเพียรเป็นศาสนาแห่งการกระทำ เป็นศาสนาแห่งการเพียรพยายาม ไม่ใช่ศาสนาแห่งการหยุดนิ่งเฉยหรือเฉื่อยชาเกียจคร้าน

ลักษณะของหลักกรรมนี้ เป็นเรื่องที่น่าพิจารณา เพราะกรรมเป็นหลักใหญ่ในพระพุทธศาสนา จะต้องมีภาระเน้น๒เสมอ

หลักการของศาสนานั้น ก็เหมือนกับหลักการปฏิบัติทั่วไปในห๒มนุษย์ เมื่อเผยแพร่ไปในห๒มนุษย์วงกว้าง ซึ่งมีระดับ

สติปัญญาต่างกัน มีความเอาใจใส่ต่างกัน มีพื้นเพภูมิหลังต่างๆ กัน นานๆ เข้าก็มีการคลาดเคลื่อนเลื่อนกลางไปได้ จึงจะต้องมีการทำความเข้าใจกันอย่างสม่ำเสมอ

เฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาที่ไม่บังคับความเชื่อ ไม่เอาศรัทธาเป็นใหญ่ ให้เสรีภาพทางปัญญา หลักคำสอนและหลักการปฏิบัติต้องขึ้นต่อการศึกษา ถ้าการศึกษาหย่อนลงไป พระพุทธศาสนาก็เลื่อนกลางและเพี้ยนได้ง่าย

เรื่องกรรมนี้ก็เป็นอย่างสำคัญ เมื่อเผยแพร่ไปในหมู่มชนจำนวนมากเข้า ก็มีอาการที่เรียกว่าเกิดความคลาดเคลื่อน มีการเฉไฉ ไขว้เขวไป ทั้งในการปฏิบัติ และความเข้าใจ

หลักกรรมในพระพุทธศาสนา นี้ ท่านสอนไว้เพื่ออะไร ที่เห็นชัดก็คือ เพื่อไม่ให้แบ่งคนโดยชาติกำเนิด แต่ให้แบ่งด้วยการกระทำ ความประพฤติ นี่เป็นประการแรก

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า กมฺมฺมฺนา วสฺสํ โหติ กมฺมฺมฺนา โหติ พุราหฺมณํ คนไม่ใช่ต่ำทรามเพราะชาติกำเนิด แต่จะเป็นคนต่ำทราม ก็เพราะกรรมคือการกระทำ คนมิใช่จะเป็นพราหมณ์เพราะชาติกำเนิด แต่เป็นพราหมณ์ คือบริสุทธิ์ เป็นคนดีคนประเสริฐ ก็เพราะกรรมคือการกระทำ (ทางกาย วาจา และความคิด)

ตามหลักการนี้ พระพุทธศาสนายึดเอาการกระทำหรือความประพฤติ มาเป็นเครื่องจำแนกมนุษย์ ในแง่ของความประเสริฐ หรือความเลวทราม ไม่ให้แบ่งแยกโดยชาติกำเนิด

ความมุ่งหมายในการเข้าใจหลักการ ประการที่สอง ที่ท่านเน้น ก็คือการรับผิดชอบต่อตนเอง

คนเรานั้นมักจะขัดทอดสิ่งภายนอก ขัดทอดปัจจัยภายนอก ไม่รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง เวลามองหาความผิด ต้องมองไปที่อื่นก่อน มองที่สิ่งภายนอกก่อน

แม้แต่เดินเตะกระโถน ก็ต้องบอกว่าใครเอากะโถนมาวาง ชุ่มช้ำม ไม่ว่าตนเดินชุ่มช้ำม เพราะฉะนั้น จึงเป็นลักษณะของคน ที่ชอบขัดทอดปัจจัยภายนอก

แต่พระพุทธศาสนาสอนให้รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ให้มีการสำรวจตนเองเป็นเบื้องต้นแรกก่อน

ประการต่อไป ท่านสอนหลักกรรมเพื่อให้จักฟังตนเอง ไม่ฝากโชคชะตาไว้กับปัจจัยภายนอก ไม่ให้หวังผลจากการอ้อนวอน นอนคอยโชค ให้หวังผลจากการกระทำ ท่านจึงสอนเรื่องกรรมคู่กับความเพียร เหมือนอย่างหลักที่ยกมาให้ดูตั้งแต่ต้นที่ว่า พระพุทธศาสนาเป็นกรรมวาที และเป็นวิริยวาที

หลักกรรมในพระพุทธศาสนาสอนว่า ความสำเร็จเกิดขึ้นจากการกระทำตามทางของเหตุและผล คือผลจะเกิดขึ้นตามเหตุปัจจัย เท่าที่เรามีเรี่ยวแรงเพียรพยายามทำได้

อนึ่ง หลักกรรมของเรานี้ ต้องแยกให้ดีจากลัทธิ ๓ ลัทธิ ในพระไตรปิฎกท่านกล่าวไว้หลายแห่งเกี่ยวกับลัทธิที่ผิด ซึ่งต้องถือว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เพราะเมื่อพูดไปไม่ชัดเจนพอ ก็อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิด

ลัทธิที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่าผิดหลักกรรม มี๓ ลัทธิ

ลัทธิที่ ๑ คือ บุพเพกตวาท ลัทธิกรรมเก่า เอาแล้ว พุทธศาสนิกชนได้ฟัง ชักงแล้ว

ลัทธิที่ ๒ คือ อิศวรนิรมิตวาท ลัทธิที่ถือว่าพระผู้เป็นเจ้า
เนรมิต หรือเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่บันดาล

ลัทธิที่ ๓ คือ อเหตุวาท ลัทธิที่ถือว่าความเป็นไปต่าง ๆ ไม่
มีเหตุปัจจัย แล้วแต่โชคชะตา

๓ ลัทธินี้พระพุทธศาสนาถือว่า ไม่ทำให้คนมีความเพียร
พยายามในการที่จะทำ เพราะถ้าทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเราได้รับ หรือ
สุขและทุกข์ทั้งหลายที่เราได้ประสบ เป็นเพราะกรรมเก่าบันดาล
แล้ว เราก็ต้องนอนรอแต่กรรมเก่า เพราะจะทำอะไรไปก็ไม่ได้ผล
จะแก้ไขอะไรไปก็ไม่มีประโยชน์

ในทำนองเดียวกัน ถ้าเชื่อว่าเป็นเพราะอิศวร คือเทพเจ้าผู้
ยิ่งใหญ่บันดาล ก็อ่อนนอนเอาดี ไม่ต้องทำอะไร

แม้แต่ถ้าถือว่าไม่มีเหตุปัจจัย มันบังเอิญเป็นไปเองแล้วแต่
โชคชะตา เราก็ทำอะไรไม่มีผลเหมือนกัน เพราะต้องแล้วแต่
โชคชะตา

ผลที่สุด สามหลักสามลัทธินี้ ไม่ทำให้คนมีการกระทำ ไม่
ทำให้คนมีฉันทะ หรือมีความเพียรพยายามในการกระทำเหตุ
ต่างๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นลัทธิที่ผิด

โดยเฉพาะลัทธิที่หนึ่ง คือบุพเพกตวาท ลัทธิกรรมเก่านั้น
เป็นลัทธิของนิครนถ์ มีพระสูตรหนึ่งที่พูดถึงเรื่องนี้ไว้ยาวหน่อย คือ
เทวทหสูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ พูดถึงเรื่องกรรมเก่า ซึ่งเป็น
ลัทธิของนิครนถ์

พุทธศาสนาก็สอนเรื่องกรรมเหมือนกัน แต่มีทั้งกรรมเก่า
กรรมปัจจุบัน และกรรมที่จะทำต่อไปในอนาคต กับทั้งถือว่ากรรม

นั้นเป็นเพียงกระบวนการแห่งเหตุผลที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ เป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์แห่งความเป็นไปตามเหตุปัจจัย กระบวนการแห่งปัจจัยนั้นสืบเนื่องดำเนินอยู่เสมอ ตลอดเวลา โดยเป็นไปตามปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง ไม่ใช่ว่าเป็นไปเพราะกรรมเก่าอย่างเดียว

เพราะฉะนั้น จะต้องระวังให้ดี ต้องแยกหลักกรรมของพระพุทธศาสนาออกจากลัทธิกรรมเก่าให้ได้ นอกจากลัทธิกรรมเก่าแล้ว ก็ต้องระวังไม่ให้เกิดไปติดในอิศวรนิยมิตวาท และอเหตุอุปปัจจัยวาทด้วย

ที่พูดมานี้โดยสาระสำคัญก็มุ่งให้เห็นว่า พระพุทธศาสนานั้นเป็นกรรมวาทะ แต่หลักกรรมของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างไรนั้น ในฐานะที่เป็นพุทธศาสนิกชน เมื่อกรรมเป็นหลักกรรมสำคัญในพระพุทธศาสนา พุทธศาสนิกชนก็ต้องระวังตั้งใจคอยศึกษาให้แม่นยำชัดเจนอยู่เสมอ เพื่อให้เห็นว่าหลักกรรมในพระพุทธศาสนานั้นอย่างไรแน่

อย่าให้ไขว้เขวผิดไปนับถือเอาลัทธิกรรมเก่าของนิครนถ์เข้า เดี่ยวเราจะกลายเป็นนิครนถ์ไปโดยไม่ตัว ทั้งๆ ที่รูปแบบของเรายังเป็นพุทธ แต่เนื้อตัวที่แท้ของเราอาจจะกลายเป็นนิครนถ์ไปก็ได้

ลักษณะที่ ๕ เป็นวิภัชชวาท

ลักษณะที่ ๕ พระพุทธศาสนาเป็นวิภัชชวาท ดังที่ได้เป็นคำสำคัญในการสังคายนาครั้งที่ ๓ ซึ่งพระโมคคัลลีบุตรติสเถระเป็นประธาน

ครั้งนั้นพระเจ้าอโศกมหาราช เป็นพระเจ้าแผ่นดินผู้อุปถัมภ์การสังคายนา เรียกว่าเอกอัครศาสนูปถัมภก พระเจ้าอโศกมหาราช ได้ตรัสถามพระโมคคัลลีบุตรติสเถระว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีวาตะอย่างไร สอนอย่างไร พระโมคคัลลีบุตรติสเถระทูลตอบว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็น **วิภัชชวาท**

วิภัชชวาทเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของคำสอนในพระพุทธศาสนา ที่ว่า**พระพุทธเจ้าเป็นวิภัชชวาท** หรือเป็นวิภัชชวาทะนั้น **วิภัชชวาท** คืออะไร คือการแสดงความจริงหรือการสอนโดยแยกแยะจำแนก หมายความว่า ไม่มองความจริงเพียงด้านเดียว แต่มองความจริงแบบแยกแยะจำแนกครบทุกแง่มุมด้าน ไม่ตั้งไปอย่างใดอย่างหนึ่ง หลักการแสดงความจริงด้วยวิธีจำแนกแยกแยะอย่างนั้น เรียกว่า วิภัชชวาท

เป็นความโน้มเอียงของมนุษย์ ที่จะมองอะไรข้างเดียวด้านเดียว พอเจออะไรอย่างหนึ่ง เพียงได้เห็นด้านเดียว ก็เหมาะสมว่านั่นคือสิ่งนั้น ความจริงคืออย่างนั้น แต่ความจริงที่แท้ของสิ่งทั้งหลายมีหลายด้าน จึงต้องมองให้ครบทุกแง่มุมทุกด้าน

พระพุทธศาสนา มีลักษณะจำแนกแยกแยะ ดังที่เรียกว่า วิภังชวาท คำว่า “วิภังช” แปลว่า จำแนกแยกแยะ

การจำแนกแยกแยะที่สำคัญ คือในด้านความจริง เช่น เมื่อพูดถึงชีวิตคน ท่านจำแนกออกไปเป็นชั้น ๕ โดยแยกออกเป็น รูปธรรมและนามธรรมก่อน แล้วแยกนามธรรมออกไปอีกเป็น ๔ ชั้น แม้แต่ ๔ ชั้นนั้น แต่ละชั้นยังแยกแยะจำแนกย่อยออกไปอีก คือแยกแยะความจริงให้เห็นทุกแง่ทุกด้าน ไม่ตีคลุมไปอย่างเดียว ต่างจากคนจำนวนมากที่มีลักษณะตีคลุม และจับเอาแง่เดียวไปเหมาคลุมเป็นทั้งหมด ทำให้มีการผูกขาดความจริงโดยง่าย

แม้แต่ในการตอบคำถามบางประเภท ก็ต้องมีลักษณะของการจำแนกแยกแยะ ไม่ตอบตีคลุมลงไปอย่างเดียว ยกตัวอย่าง เช่น มีผู้มาทูลถามพระพุทธเจ้าว่า คุณหัสถ์คือชาวบ้านนั้น เป็นผู้ที่ จะยังข้อปฏิบัติที่เป็นกุศลให้สำเร็จ แต่บรรพชิตไม่สามารถทำอย่างนั้นได้ ใช่หรือไม่

นี่ถ้าตอบแบบลงความเห็นข้างเดียว ที่เรียกว่าเอกังสวาท ก็ต้องตอบดิ่งไปข้างหนึ่ง โดยต้องปฏิเสธ หรือว่ารับ ถ้ายอมรับก็บอกว่าใช่แล้ว คุณหัสถ์เท่านั้นทำสำเร็จ บรรพชิตไม่สำเร็จ ถ้าปฏิเสธก็บอกว่าไม่ใช่ คุณหัสถ์ไม่สำเร็จ บรรพชิตจึงจะสำเร็จ

แต่พระพุทธเจ้าไม่ตรัสอย่างนั้น พระพุทธเจ้าตรัสแบบวิภังชวาท ทรงชี้แจงว่าพระองค์ไม่ตรัสเพียงไปข้างเดียวอย่างนั้น พระองค์ตรัสว่า คุณหัสถ์ก็ตาม บรรพชิตก็ตาม ถ้ามีสัมมาปฏิบัติแล้ว ก็ทำกุศลธรรมให้สำเร็จทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าจะเป็นบรรพชิตก็ตาม เป็นคุณหัสถ์ก็ตาม ถ้ามีมิจฉาปฏิบัติ คือปฏิบัติผิดแล้ว ก็ทำกุศล

ธรรมให้สำเร็จไม่ได้ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ลักษณะอย่างนี้เรียกว่า
วิภัตตวาท

อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่นมีคนมากราบพูลถามพระพุทธเจ้าว่า
ราชาที่ไม่เป็นที่ชอบใจของคนอื่น พระองค์ตรัสใหม่ ถ้าเป็นเรา เรา
จะตอบว่าอย่างไร ถ้าเขามาถามว่า คำพูดที่คนอื่นไม่ชอบใจ ไม่
เป็นที่รักของเขา ท่านพูดใหม่ ท่านจะตอบว่าอย่างไร ถ้าตอบว่าพูด
หรือตอบว่าไม่พูด ก็เรียกว่าตอบดิ่งไปข้างเดียว

แต่พระพุทธเจ้าไม่ตรัสอย่างนั้น พระองค์ตรัสว่า ในข้อนี้
เราไม่ตอบดิ่งไปข้างเดียว แล้วพระองค์ก็ตรัสแยกแยะให้ฟังว่า

ราชาใดไม่จริง ไม่เป็นประโยชน์ ไม่ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์ไม่ตรัส

ราชาใดเป็นคำจริง ไม่เป็นประโยชน์ ไม่ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์ไม่ตรัส

ราชาใดเป็นคำจริง เป็นประโยชน์ ไม่ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์เลือกกาลที่จะตรัส

ราชาใดไม่จริง ไม่เป็นประโยชน์ ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์ไม่ตรัส

ราชาใดจริง ไม่เป็นประโยชน์ ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์ก็ไม่ตรัส

ราชาใดเป็นคำจริง เป็นประโยชน์ ถูกใจ^๕ฟัง พระองค์เลือกกาลที่จะตรัส

เขาถามเพียงคำถามเดียว พระองค์ตรัสแยก ๖ อย่าง
ขอให้พิจารณาดู อย่างนี้เรียกว่าวิภัตตวาท

นี่เป็นตัวอย่างที่แสดงถึงลักษณะท่าทีของการสนองตอบ
หรือปฏิบัติต่อบุคคลทั้งหลายแบบชาวพุทธ ซึ่งมีการมองอย่าง
วิเคราะห์และแยกแยะจำแนกแจกแจง เพื่อให้เห็นความจริงครบ
ทุกแง่มุม

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ในการแยกประเภทคฤหัสถ์
พระพุทธเจ้าตรัสถามโกศิ ๑๐ ประเภท แสดงหลักการวินิจฉัย

คฤหัสถ์โดยการแสวงหาทรัพย์ โดยการใช้จ่ายทรัพย์ และโดยทำที่
ของจิตใจต่อทรัพย์เป็นต้น แล้วแยกประเภทคฤหัสถ์ไปตาม
หลักการเหล่านี้

หลักการต่างๆ ในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้มาก
เพราะฉะนั้นเราจะเห็นว่า ธรรมในพระพุทธศาสนามีลักษณะพิเศษ
ที่มักจะมีเป็นข้อๆ โดยรวมเป็นชุดๆ ดังที่จัดเป็นหมวดธรรมต่างๆ
เช่น หมวดสอง หมวดสาม หมวดสี่ หมวดห้า หมวดหก ฯลฯ

พระพุทธเจ้าทรงเป็นนักจำแนกธรรม จึงได้รับการเฉลิม
พระนามอย่างหนึ่งว่า ภคฺวา

ภคฺวานั้น แปลได้สองอย่าง คือ แปลว่าผู้มีโชคก็ได้ แปลว่า
ผู้จำแนกแจกธรรมก็ได้

นี่เป็นลักษณะที่เรียกว่าวิภังชวาท คือเป็นนักวิเคราะห์
จำแนกแจกธรรม หรือแยกแยะให้เห็นครบแง่ด้านของความจริง

ลักษณะที่ ๖

■ อิสรรภาพ

ลักษณะที่ ๖ พระพุทธศาสนา มีวิมุตติ หรือความมีอิสรภาพเป็นจุดหมายสำคัญ และไม่ใช่เป็นเพียงจุดหมายเท่านั้น แต่มีอิสรภาพเป็นหลักการสำคัญทั่วไปทีเดียว

ในทางธรรมท่านใช้คำว่า *วิมุตติรส* กับ *วิมุตติสภาวะ*

สำหรับวิมุตติรสนั้น พระพุทธเจ้าตรัสเป็นคำอุปมาว่า มหาสมุทรแม้จะกว้างใหญ่เพียงใดก็ตาม แต่น้ำในมหาสมุทรที่มากมายทั้งหมดนั้น มีรสเดียว คือรสเค็ม ฉันทิ ธรรมวินัยของพระองค์ที่สอนไว้มากมาย ทั้งหมดก็มีรสเดียวคือวิมุตติรส ได้แก่ ความหลุดพ้นจากทุกข์และปวงกิเลส ฉันทิ

ภาษาศาสตร์ใหม่เรียกความหลุดพ้นว่า อิสรรภาพ เดียวนี้เราไม่ใช่คำว่าวิมุตติ เราติดคำว่าอิสรภาพ แต่ที่จริงเราใช้คำว่าอิสรภาพ ในความหมายของวิมุตตินั่นเอง

เวลาแปลเป็นภาษาอังกฤษจะเห็นชัด ฝรั่งแปลวิมุตติว่า freedom เราแปลอิสรภาพ ก็ว่า freedom ตรงกัน แต่ในภาษาไทย คนไทยแทนที่จะใช้คำว่าวิมุตติ กลับไปใช้คำว่าอิสรภาพ

ที่จริง ในภาษาบาลีเดิม อิสรรภาพไม่ได้แปลว่า freedom อิสรรภาพนั้นแปลว่าความเป็นใหญ่ ตรงกับ sovereignty หรือ แม้แต่ domination หรือ dominion คือความมีอำนาจเหนือหรือ

เป็นใหญ่ แต่เราใช้อิสรภาพในความหมายของ freedom เพราะฉะนั้น อิสรภาพที่ใช้กันในภาษาไทยจึงไปตรงกับคำว่าวิมุตติ พระพุทธศาสนานั้น มีลักษณะของความหลุดพ้น หรือความเป็นอิสระโดยตลอด จุดหมายของพระพุทธศาสนา ก็ได้แก่วิมุตติ

พระพุทธเจ้าตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า วิมุตติสํวรา สพฺเพ ธมฺมา ธรรมทั้งหลายทั้งปวงมีวิมุตติเป็นสาระ คือมีวิมุตติเป็นแก่นสาร ซึ่งก็มีความหมายอันเดียวกัน

รวมความว่า ลักษณะนี้บอกให้ทราบว่ พระพุทธศาสนา ถือเอาวิมุตติหรืออิสรภาพนี้ เป็นจุดหมาย เป็นหลักการสำคัญ และให้ความสำคัญแก่อิสรภาพทุกชั้นตอน โดยเฉพาะในขั้นสุดท้าย ที่ว่าต้องการให้คนเข้าถึงความหลุดพ้นเท่านั้น แต่มีลักษณะของการไม่ยึดติดถือมั่น ไม่มีอุปาทานในสิ่งต่าง ๆ โดยตลอด

จะเห็นว่า หลักการของพระพุทธศาสนานี้บางครั้งก็สรุปด้วยคำว่า สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสย คือให้เข้าใจความจริงถึงขั้นที่ว่า ธรรมทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่อาจเข้าไปยึดมั่นถือมั่นได้

ไม่อาจ-ไม่น่า-ไม่ควรยึดติดถือมั่น เพราะอะไร เพราะว่าสิ่งทั้งหลายนั้นไม่ได้เป็นไปตามความปรารถนา หรือตามความยึดมั่นของเรา แต่มันเป็นไปตามธรรมดาแห่งเหตุปัจจัยของมัน ถึงเราจะไปยึดมั่น ก็ไม่มีผลอะไรต่อตัวความจริง มีแต่จะกระทบกระเทือนต่อตัวเราเอง ทำให้เราแย่งเอง คือ เดือดร้อนเป็นทุกข์

วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องคือ เราจะต้องความความจริงของเหตุปัจจัย แล้วไปทำที่เหตุปัจจัย

เห็นเรา **■**ใดเห็นเรา **■**นั้นเห็นธรรม” คือ ให้อ้ายความสนใจ และความติดใจ ออกจากตัวบุคคล ไปหาตัวธรรมหรือสัจธรรม

อันนี้เป็นลักษณะของการที่ไม่ให้ติด ไม่ให้ยึด ในสิ่งทั้งหลาย แม้แต่ในระดับของการปฏิบัติขั้นต้นๆ จนถึงขั้นสุดท้ายก็ให้มีอิสรภาพโดยสมบูรณ์ เรื่องนี้ขอผ่านไปก่อน พุดกันเพียงพอได้เค้าความ

ลักษณะที่ ๗ เป็นศาสนาแห่งปัญญา

ลักษณะที่ ๗ พระพุทธศาสนาถือปัญญาเป็นยอดธรรม หรือเป็นธรรมแกนกลาง ดังพุทธพจน์ว่า ปญฺญุตฺตฺรา สพุเพ ธมฺมา ธรรมทั้งหลายทั้งปวงมีปัญญาเป็นยอดยิ่ง

พระพุทธศาสนาถือว่าปัญญาเป็นธรรมสูงสุด เป็นตัว ตัดสินขั้นสุดท้ายในการที่จะเข้าถึงจุดหมายของพระพุทธศาสนา แม้แต่พระนามที่เรียกว่าพระพุทธเจ้า คือ “พุทธะ” ก็หมายถึงตรัสรู้ ด้วยปัญญา หรือมีปัญญาตรัสรู้ธรรม

อย่างที่ได้อธิบายเมื่อกี้ว่า พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาแห่ง ศรัทธา แต่เป็นศาสนาแห่งปัญญา ซึ่งบางทีก็เป็นจุดอ่อน และ หลายคนก็ถือว่า เป็นจุดอ่อนของพระพุทธศาสนา เพราะเหตุที่ ให้อิสระทางปัญญาแก่คนมาก เมื่อไม่มีการศึกษากันจริงจัง ก็ ทำให้ชาวพุทธเป็นคนที่ไม่ค่อยเอาเรื่องเอาราว

ดูง่าย ๆ ในด้านข้อปฏิบัติ ในหน้ชาวพุทธในเมืองไทย ปัจจุบันนี้ จับไม่ค่อยได้ว่า ชาวพุทธถือข้อปฏิบัติอะไรกันบ้าง จะ เอาอะไรเป็นเครื่องกำหนดว่าเป็นชาวพุทธ จะมองเป็นรูปธรรมก็ หาไม่เห็น เพราะไปเอาแต่ปัญญา แล้วแต่ใครมีปัญญาพิจารณา จะเลือกปฏิบัติเท่าไหนก็ได้ตามสมควรใจ

เรื่องนี้ต่างจากในศาสนาอื่น ซึ่งส่วนมากเป็นศาสนาแห่งศรัทธา เขาจะบังคับกันเลย ห้ามสงสัย ไม่ต้องถาม ฉันบอกอย่างนี้ เธอทำไปก็แล้วกัน เขามีแบบแผนที่กำหนดไว้ชัดเจน และมีข้อปฏิบัติที่ตายตัวว่า ถ้าเป็นศาสนิกของศาสนานั้นจะต้องเชื่อและต้องปฏิบัติอย่างนั้น ๆ

อย่างไรก็ตาม ว่าที่จริง พระพุทธเจ้าได้ตรัสวางแบบแผนไว้ให้แล้ว คือให้เรามีหลัก ๒ อย่าง ได้แก่ *ธรรมวินัย* อย่างที่ได้พูดไว้ในข้อที่ ๓ ว่า พระพุทธศาสนาประกอบด้วยธรรมกับวินัย

ถ้าปฏิบัติตามหลักพระพุทธศาสนากันอย่างแท้จริง ชาวพุทธก็จะเป็นคนเลือนลอย แต่จะมีแบบแผนเป็นของตนเอง แต่เรามองข้ามเรื่องวินัยไปเสีย จึงขาดลักษณะอันนี้ เพราะ *มัวเที่ยวหาธรรม แต่ไม่นำพาเรื่องวินัย*

ส่วนที่มีหลักว่าปัญญาเป็นสำคัญนั้น ก็เพราะว่า ปัญญาเป็นตัวตัดสินในการเข้าถึงจุดหมายของพระพุทธศาสนา

มนุษย์เรามีประสบการณ์ในเรื่องศาสนากันมาเป็นเวลายาวนาน มีนักคิดมากมายเกิดขึ้น แล้วก็ค้นคว้าหาหลักความจริง มาสอนมนุษย์ เกิดเป็นลัทธิศาสนาต่างๆ มากมาย ซึ่งอาจแยกประเภทได้ดังนี้

ศาสนาประเภทหนึ่ง ย้ำเรื่อง *ศรัทธา* เขาบอกว่า ให้ฝากชีวิต มอบจิตมอบใจไว้ในองค์เทพสูงสุด แล้วทำตามคำสั่งสอนไป ไม่ต้องสงสัยอะไรทั้งสิ้น อย่างนี้เป็นศาสนาที่ใช้ศรัทธาเป็นเครื่องตัดสิน ศรัทธาเท่านั้นจะทำให้ท่านเข้าถึงจุดหมายของศาสนา

ศาสนาประเภทที่สอง คือพวกที่ถือ *ศีลวัตร* เป็นตัวตัดสิน พวกนี้จะถือระเบียบแบบแผนกฎเกณฑ์ที่วางไว้ให้ แล้วประพฤติปฏิบัติตามนั้น ถือว่าจะบริสุทธิ์หลุดพ้นเข้าถึงจุดหมายของศาสนา ด้วยศีลวัตร ดังมีคำในคัมภีร์เรียกว่า *สีเลน สุทธิ* แปลว่า การบริสุทธิ์ด้วยศีล คือเพียงว่ายึดถือศีล ข้อบังคับ ระเบียบ กฎเกณฑ์ อย่างเดียวเท่านั้นให้เคร่งครัดเข้มงวด เมื่อปฏิบัติไปตามนั้นได้จริงแล้ว ก็จะหลุดพ้นถึงจุดหมายของศาสนาได้เอง อันนี้ พระพุทธศาสนาเรียกว่า *สีลัปปตปรามาส* ก็เป็นหลักการของศาสนาประเภทหนึ่ง

ศาสนาประเภทที่สาม ได้แก่พวกที่ยึดเอา *สมาธิ* เป็นตัวตัดสิน คือบำเพ็ญข้อปฏิบัติทางจิตใจ ให้จิตมีสมาธิ จนกระทั่งในขั้นสุดท้าย จิตจะเข้าร่วมกลืนหายกลายเป็นหนึ่งเดียวกับภาวะสูงสุด ซึ่งอาจจะเป็นเทพสูงสุดหรือเป็นปรมาตมอันอะไรก็ตาม ศาสนาประเภทนี้มีชื่อไม่แน่นอน เป็นศาสนาชั้นที่ประณีตมาก

รวมแล้วก็มี ๓ ประเภทด้วยกัน คือ

๑. พวกปลงศรัทธา มอบจิตฝากใจให้ไปเลย
๒. พวกถือศีลวัตร ตัดสินด้วยความเคร่งครัดเข้มงวด
๓. พวกถือสมาธิ ฝังให้จิตมีสมาธิเข้าร่วมกับภาวะสูงสุด

แต่พระพุทธศาสนา ไม่ได้ถืออย่างนั้น พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญทั้งแก่ศรัทธา ทั้งแก่ศีลวัตร และแก่สมาธิ ถือว่าเป็นปัจจัยที่ขาดไม่ได้ ในการเข้าถึงจุดหมาย แต่ไม่ใช่ตัวตัดสิน

อันนี้เป็นข้อที่ควรต้องระวัง ไม่ใช่ว่า พระพุทธศาสนาจะไม่ให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านั้น ทั้งศรัทธา ศีลวัตร และสมาธิ เป็นบาทเป็นฐาน และเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

สำหรับศรัทธานั้น พระพุทธเจ้ายังเคยตรัสว่า *สทุธาย ตรติ โอสํ* แปลว่าบุคคลย่อมข้ามโอฆะได้ด้วยศรัทธา ข้ามโอฆะอะไร ข้ามโอฆสงสารก็คือข้ามวิญญูสงสาร หมายความว่าพ้นจากการเวียนว่ายในความทุกข์ แสดงว่าพระพุทธเจ้ายอมรับว่าเราจะพ้นทุกข์ได้ด้วยศรัทธา นี้ถ้ามองเผิน ๆ เราก็บอกว่า เขาแค่ศรัทธาก็พอ

ในกรณีของศีล ก็สามารถอ้างคำบาลีอีกแห่งหนึ่ง เวลาพระให้ศีลจบท่านก็สรุปทุกครั้งว่า *สีเลน สุคตํ ยนฺติ สีเลน โภค-สมฺปทา สีเลน นิพฺพุตํ ยนฺติ* บอกว่า บุคคลย่อมไปนิพพาน คือ นิพพุต ด้วยศีล อ้าว! ถึงนิพพานได้ด้วยศีลแล้วนี่ ก็แสดงว่ายอมรับว่าศีลทำให้ไปนิพพานได้ พอแล้ว

สำหรับสมาธิก็มีตัวอย่างคำสอนมากมาย ที่จะยกมาอ้าง ถ้าจะอ้างกันแบบง่าย ๆ ว่าสมาธิก็พอที่จะถึงนิพพาน ก็สามารถยกตัวอย่างนิพพานขั้นต้น ๆ อย่างที่เรียกว่า นิโรธ

ในนิโรธ ๕ มีวิกขัมภนนิโรธเป็นข้อแรก ได้ฉานสมาบัติก็ถือว่าถึงวิกขัมภนนิโรธ หรือในพระไตรปิฎก ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องตทังคนิพพาน และทิวฐฐัมมนิพพาน พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า ปฐมฉานก็ตาม ทุตติยฉานก็ตาม จนกระทั่งถึงเนวสัจญญานา-สัจญญายตนะ ซึ่งเป็นสมาธิในระดับประณีต สูงขึ้นไปโดยลำดับนี้ แต่ละอย่างเป็นนิพพานได้โดยปริยาย พระองค์ตรัสไว้อย่างนั้น แต่ยังไม่ใช้ตัวแท้ตัวจริง

พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญแก่หลักกรรมเหล่านั้น แต่พระองค์ย่ำว่าปัญญาเนื้แหละเป็นตัวตัดสิน ศรัทธาก็เพื่อปัญญา ศีลวัตรก็เพื่อระคับระคองจนกระทั่งเกิดปัญญา โดยเฉพาะศีลวัตรนั้นช่วยให้เกิดสมาธิ สมาธิก็ต้องนำไปปัญญา ถ้าไม่อย่างนั้นก็เป็นเพียงสมาธิที่นำไปภาวะเต็มด้าทางจิตเท่านั้น เป็นเรื่องของสมณะไม่ถึงนิพพาน

ตกลงว่า จะต้องให้ถึงขั้นสูงสุดคือปัญญา มีอุปมาเหมือนอย่างจะตัดต้นไม้ เราต้องมีอะไรบ้าง ขอให้คิดดู

๑. เราจะต้องโน้มจิตใจโน้มตัวเข้าไปหาการตัดต้นไม้ นั้นใจเอาด้วยกับการที่จะตัดต้นไม้ แล้วจึงเข้าไปที่ต้นไม้

๒. ต้องมีที่เหยียบยัน ถ้าตัวเราไม่มีที่ยัน ไม่มีที่ยืนตั้งตัวไว้ เราก็ทำอะไรไม่ได้

๓. ต้องมีกำลัง ในการที่จะยกมีดขวานขึ้นตัด

๔. ต้องมีมีดขวานที่คม หรืออุปกรณ์ที่ใช้ตัดได้

ในอุปมานี้ การหันหน้าเข้าไปหาสิ่งนั้น ก็คือ ศรัทธา พื้นดินที่เหยียบยันก็ตรงกับที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เสมอว่า ศีลเปรียบเหมือนพื้นดินเป็นที่เหยียบยัน ทำให้เราทำงานการได้ ประการที่ ๓ เรี่ยวแรงกำลังของเราในการยกมีดขวานขึ้นมาตัด นั่นก็คือ สมาธิ แล้วสุดท้ายตัวมีด หรือขวานที่คมนั้นก็คือปัญญา

ตัวที่ตัด ที่ทำให้ขาดทำให้หลุด ทำให้สำเร็จกิจ คืออะไร คือมีดหรือขวาน มีดขวานนั้นเป็นตัวตัด ทำให้งานสำเร็จบรรลุจุดหมาย แต่ถ้าเราไม่มีสามอย่างแรก ทั้งที่มีมีดมีขวานเราก็ตัด

ไม่ได้ เพราะฉะนั้น สามอย่างแรกก็ขาดไม่ได้ แต่ตัวตัดสินคืออันที่สี่ ได้แก้ตัวปัญญา

พระพุทธศาสนาสอนว่า ปัญญาเป็นตัวตัดสิน จึงถือว่าปัญญาเป็นคุณธรรมสำคัญ เป็นเอก ปัญญาในขั้นสูงสุดคือปัญญาในขั้นที่จะทำงานที่เท่าทันสังขารธรรม ที่จะตัดสังโยชน์เครื่องผูกมัดตัวไว้กับวิภวสัญญา ไว้กับความทุกข์ ได้แก้ปัญญาที่มีชื่อเรียกเฉพาะว่า วิปัสสนา

วิปัสสนาก็คือปัญญานั้นแหละ แต่เป็นปัญญาในระดับหนึ่งประเภทหนึ่ง ทำหน้าที่อย่างหนึ่ง ซึ่งเราเรียกชื่อเฉพาะว่าเป็นวิปัสสนา

วิปัสสนานี้เป็นข้อปฏิบัติจำเพาะในพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้น จึงบอกว่า ปัญญา โดยเฉพาะที่เรียกชื่อว่า วิปัสสนานี้ เป็นลักษณะพิเศษของพระพุทธศาสนา มีเฉพาะในพระพุทธศาสนา

ปัญญานี้เป็นแกนกลางที่ร้อยประสานอยู่ในหลักพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในที่ต่างๆ อย่างเช่นหลักการทั่วไปที่ตรัสไว้ในคาถาว่า พหุ เว สรรณํ ยนฺติ ปพฺพตานิ วนานิ จ เป็นต้น

คาถานี้มีใจความว่า คนทั้งหลายถูกภัยคือความกลัวคุกคามแล้ว ย่อมยึดถือสิ่งทั้งหลายมากมายเป็นสรณะ เช่นยึดเอาเจ้าป่าเจ้าเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่พึ่ง แต่สิ่งเหล่านั้น ไม่ใช่สรณะอันเกษม คนยึดเอาสิ่งเหล่านั้นเป็นสรณะแล้ว ไม่สามารถพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนที่ได้ถึงพระรัตนตรัย ยึดเอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะแล้ว มองเห็นอริยสัจ ๔ คือพิจารณาด้วย ปัญญาเข้าใจสัจธรรม ๓ จักทุกข์ ๓ ตัวปัญหา ๓ เหตุของปัญหา ๓ จัก จุดหมายของตนเองที่เป็นความดับทุกข์แล้ว ปฏิบัติตามมรรคาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นทางสายกลาง ดับทุกข์ได้ อันนั้นจึงจะเป็นสรณะที่แท้จริง อันเกษม

เรื่องพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หรือสรณะ ๓ นี้มีความหมายอย่างไร เป็นเรื่องที่จะต้องทำความเข้าใจกันต่อไปให้ชัดเจน อย่างน้อยจะต้องเข้าใจว่าการยึดถือพระรัตนตรัยเป็นสรณะ จะนำไปสู่การมองเห็นอริยสัจ ๔ อย่างไร

แต่ในที่นี้ต้องการพูดแค่ให้เห็นว่าท่านเน้นความสำคัญของปัญญา และปัญญาโดยเฉพาะขั้นที่ทำลายกิเลส คือ วิปัสสนา

ลักษณะที่ ๘

สอนหลักอนัตตา

ลักษณะที่ ๘ พระพุทธศาสนาประกาศหลักสำคัญเกี่ยวกับความจริงของสิ่งทั้งหลาย หรือของสภาวะธรรมต่างๆ เรียกว่าหลัก **อนัตตา**

หลักอนัตตานี้เป็นหลักที่ใหม่ ไม่เคยมีใครค้นพบมาก่อน ความยึดติดในอัตตาหรือตัวตน เป็นสิ่งที่ฝังลึกแนบแน่นในจิตใจมนุษย์เป็นอย่างมาก มนุษย์จะรักษา หวงแหนความ **รู้สึกผูกพัน** ในอัตตานี้ไว้ อย่างเหนียวแน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

แม้แต่เมื่อหันมาค้นคว้าสังขธรรมในทางศาสนา เขาก็จะต้องเพียรพยายามที่จะรักษาอัตตานี้ไว้ให้ได้ เพราะฉะนั้น นักคิดทั้งหลายจึงพัฒนาภาพอัตตาที่ยึดไว้นั้นให้ประณีตยิ่งขึ้นไปโดยลำดับ

จะเห็นว่า ในศาสนาต่างๆ มีแต่คำสอนที่ให้พยายามเข้าหาอัตตา เข้าถึงอัตตา ปรากฏว่ามีศาสนาเดียวคือพระพุทธศาสนา เท่านั้น ที่สอนหลักอนัตตา ที่ประกาศว่าในที่สุดแล้วสิ่งทั้งหลาย ไม่ใช่อัตตา ไม่สามารถยึดถือเป็นอัตตาได้

พระอรหันตภิกษุทั้งหลายบอกว่า ศาสดาต่างๆ ในหลายศาสนา **หลักอนิจจังแล้ว หลักทุกขังแล้ว** เพราะฉะนั้น หลักอนิจจัง และทุกขังจึงมีในศาสนาอื่นที่มีความก้าวหน้าในทางสติปัญญาด้วย แต่ไม่มีศาสนาใดอื่นที่ประกาศหลักอนัตตา ฉะนั้น

พระพุทธศาสนาจึงเป็นหลักคำสอนเดียว ที่ทวนกระแส ย้อนทาง
ของจิตใจ สลายความยึดติดดวงแหวนของมนุษย์

การที่จะมองเห็นสภาวะที่เป็นอนัตตานี้ บ่งบอกถึงการที่
ต้องมีปัญญา คือการมีปัญญาที่เท่าทันคติธรรมตา เห็นแจ้งความ
จริงของสิ่งทั้งหลายที่ดำรงอยู่และเป็นไปตามธรรมดาของมัน อันมี
อยู่ตามสภาวะ ไม่มีใครที่จะไปเป็นเจ้าของ สิ่งบังคับให้เป็นไป
ตามใจปรารถนาได้ ไม่ว่าจะป็นรูปธรรมหรือนามธรรม แม้กระทั่ง
นิพพาน

ที่เห็นได้ง่ายก็คือ สิ่งทั้งหลายต่างๆ ไป ที่เรียกว่าสังขาร หรือ
เอาคำคั่นๆ คือขันธ์ ๕ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นไปตามธรรมดาของมัน คือ
มันไม่เป็นไปตามใจชอบหรือตามใจอยากของใคร แต่มันเป็นไป
ตามเหตุปัจจัย

ในขันธ์ ๕ นั้น ไม่มีตัวคงที่ ที่เป็นตัวบันดาลเป็นตัวบังคับ
สิ่งทั้งหลายให้เป็นไปอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่มันประกอบขึ้นจาก
ปัจจัยย่อยๆ มาประสมवलกันเข้า และปัจจัยต่างๆ แต่ละอย่างนั้น
อาศัยสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แล้วก็ไปไปตามเหตุปัจจัย

ในความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันนั้น ไม่มีสิ่งโดยลำพังตัวของ
มันเอง ไม่มีใครหรืออะไรจะเป็นเจ้าของครอบครองหรือสิ่งบังคับ
บัญชามันได้ นี่คือหลักความจริงที่เรียกว่าอนัตตา ในระดับของ
สังขารทั่วไป

การไม่ยึดติดในอัตตา จะไปสัมพันธ์กับหลักที่ไม่ให้ยึดติด
ถือมั่นด้วยความปรารถนาของตัวตน แต่ให้เท่าทันว่า สิ่งทั้งหลาย
นั้น เราจะให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ตามความปรารถนาไม่ได้ คือเรา

จะเอาความปรารถนาของตัวตนนี้ ไปบังคับสิ่งทั้งหลายให้เป็นไปตามที่เราต้องการไม่ได้ เพราะว่าสิ่งทั้งหลายดำรงอยู่และเป็นไปตามธรรมดาของมัน คือดำรงอยู่ตามสภาวะอย่างนั้นๆ หรือไม่ก็เป็นไปตามเหตุปัจจัยของมัน ซึ่งเราจะต้องเรียนเหตุปัจจัยของมันแล้วไปทำไปแก้ที่เหตุปัจจัย

อนัตตานี้จะโยงไปหาหลักสำคัญของพระพุทธศาสนาในข้อต่อไปด้วย

พึงสังเกตว่า ในพระพุทธศาสนา ท่านสอนเรื่องการทำลายความเห็นผิดเกี่ยวกับอนัตตานี้มากมาย จะเป็นพระโสดาบัน ก็ต้องทำลายสักกายทิฏฐิ คือความเห็นว่าเป็นตัวของตนได้ ต้องถอนอนัตตานุทิฏฐิ คือความตามเห็นว่าเป็นตัวเป็นตนได้ ต้องถอนอัตตวาพุปาทานคือการยึดมั่นในความถือตัวตนได้

อันนี้แสดงว่าหลักอนัตตามีความสำคัญเป็นอย่างมาก เป็นหลักการที่จะนำไปเข้าถึงจุดหมายของพระพุทธศาสนา ที่ซึ่งเข้าถึงจุดหมายของพระพุทธศาสนา จะต้องมึปัญญาถึงขั้นเห็นความเป็นอนัตตานี้

ลักษณะที่ ๙ มองตามเหตุปัจจัย

ลักษณะที่ ๙ พระพุทธศาสนามีลักษณะข้อต่อไปที่คล้ายกับหลักอนัตตา คือการมีทัศนคติที่มองสิ่งทั้งหลายตามความสัมพันธ์แห่งเหตุปัจจัย

ได้พูดแล้วว่า หลักอนัตตานั้น ในระดับของสังขตธรรม โยงมาหาหลักความเป็นไปตามเหตุปัจจัย ซึ่งบ่งชี้ว่า สิ่งทั้งหลายไม่มีอะไรโดยลำพังตน แต่อิงอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นไปตามเหตุปัจจัย คล้ายๆ กับหลักสัมพัทธภาพ (relativity) ในพระพุทธศาสนาหลักนี้ก็คืออิทัปปัจจยตา ที่นิยมเรียกว่า ปฏิจจสมุปบาท

ความสัมพันธ์หรือความเป็นไปตามเหตุปัจจัยนี้ เป็นหลักสำคัญของวิปัสสนาด้วย การปฏิบัติให้ปัญญาเห็นแจ้งเกิดเป็นวิปัสสนานั้น จะทำให้มองเห็นความเป็นไปตามเหตุปัจจัยนี้ และหลักปฏิจจสมุปบาท หรืออิทัปปัจจยตานี้ ก็เป็นภูมิธรรมของวิปัสสนา เรียกว่าวิปัสสนาภูมิอย่างหนึ่ง

ธรรมทั้งหลายนั้น สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เช่นขันธ ๕ เมื่อวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบออกไป ก็ทำให้เห็นความเป็นไปตามเหตุปัจจัย และเห็นว่า ขันธ ๕ นั้นก็เป็นไปตามหลักอิทัปปัจจยตา

นั่นเอง

หลักความสัมพันธ์ที่เป็นไปตามเหตุปัจจัยนี้แหละ เป็นหลักที่แสดงลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของพระพุทธศาสนา ถึงขั้นที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่า การเห็นปฏิจสุมุปปาทนั้นแหละคือการเห็นธรรม ตามพุทธพจน์ที่ว่า “**โสดเห็นปฏิจสุมุปปาท โสดเห็นธรรม โสดเห็นธรรม โสนั้นเห็นปฏิจสุมุปปาท**”

อย่างน้อยชาวพุทธจะต้องมีทัศนคติ ที่มองสิ่งทั้งหลายตามเหตุปัจจัย แม้แต่เรื่องกรรม ก็สอนให้เรา มีทัศนคติหรือทำที่นี้

กรรมนั้นก็คือหลักของความเป็นไปตามเหตุปัจจัย ในแง่ที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ การกระทำของมนุษย์ ก็เป็นไปตามกฎเกณฑ์แห่งความเป็นเหตุเป็นผลเหมือนกัน คือกระทำเหตุอย่างนี้ เมื่อปัจจัยพร้อม ก็เกิดผลอย่างนี้ แต่จำกัดเฉพาะในแง่การกระทำของมนุษย์ เรียกว่าหลักกรรม หรือ**กรรมนิยาม**

ถ้าเป็นหลักเหตุปัจจัยทั่วไป เรียกว่า**ธรรมนิยาม** หลักเรื่องปฏิจสุมุปปาทก็ตาม เรื่องไตรลักษณ์ก็ตาม พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่าเป็นธรรมนิยาม คือเป็นกฎเกณฑ์แห่งธรรม โดยเฉพาะความเป็นไปตามธรรมดาแห่งเหตุปัจจัยนั่นเอง

ลักษณะที่ ๑๐

เชื่อว่ามนุษย์ประเสริฐด้วยการฝึกฝนพัฒนา

ลักษณะที่ ๑๐ พระพุทธศาสนามีลักษณะสำคัญอย่างหนึ่ง คือ ยืนยันในศักยภาพสูงสุดของมนุษย์

“ศักยภาพ” เป็นศัพท์สมัยใหม่ ที่ยืมมาใช้ เดิมนั้นเราพูดว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่ฝึกได้

พระพุทธศาสนายอมรับความสำคัญของมนุษย์ว่ามีภาวะ เป็นสัตว์ที่ฝึกได้ และฝึกได้จนถึงขั้นเป็นสัตว์ประเสริฐ

มองอีกแง่หนึ่ง ก็ว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่ต้องฝึก และจะ ประเสริฐสุดได้ด้วยการฝึก มนุษย์จึงมีศักยภาพสูงสุดในการฝึก ซึ่ง หมายถึงการพัฒนาตน

ถ้ามนุษย์ไม่พัฒนาตน หรือไม่ฝึกตนแล้ว ก็จะเป็นสัตว์ที่ ต่ำทรามที่สุด มนุษย์แพ้สัตว์ดิรัจฉานในด้านสัญชาตญาณ สัตว์ ดิรัจฉานทั้งหลายส่วนมาก พอเกิดมาก็ดำรงชีวิตได้ด้วยสัญชาต- ญาณ มันอยู่กับพ่อแม่บิดเดียว ก็จักเป็นอ■■■■จักหากิน ดำรงชีวิต ได้เลย

ส่วนมนุษย์นั้นไม่ได้เรื่อง ทำไม่ได้สักอย่าง ถ้าปล่อยก็แทบ จะตายทันที ต้องเอาใจใส่เลี้ยงดู ฝึกสอน จึงอ■■■■รอดและ เจริญเติบโตได้ นับว่าตรงกันข้าม

แต่มนุษย์มีศักยภาพที่พัฒนาตนได้ เมื่อพัฒนาแล้วก็ เป็นสัตว์ที่ประเสริฐสุด สัตว์อื่นนั้นพัฒนาได้ อย่างเก่งแค่เป็นละครสัตว์ หรือเอามาให้มนุษย์ใช้งาน เป็นได้สองอย่าง

แต่ที่จริง ถึงเป็นละครสัตว์ก็ให้มนุษย์เอามาใช้งาน นั่นแหละ ได้อย่างดีก็ให้มนุษย์ใช้งาน เอามาเป็นลิงขึ้นต้นไม้พรว้างบ้าง เอามาเป็นช้างลากขuongบ้าง เป็นม้าลากรถ หรือขี่เดินทางไกลบ้าง เป็นสุนัขตำรวจบ้าง ฯลฯ และที่ฝึกให้ทำอย่างนั้นได้ ก็ต้องอาศัยมนุษย์ฝึกให้

แต่มนุษย์นั้นฝึกตนเองได้ และฝึกแล้วประเสริฐสุด ดังพุทธพจน์ว่า *ทนต์ เสฏฺโฐ มนุสฺเสสุ* ฝึกแล้ว เป็นประเสริฐสุด ในหมนุษย์ และ *วิชฺชาจรณสมฺปนฺโน โส เสฏฺโฐ เทวมานุเส* ฝึกถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ คือฝึกดีแล้วนี้ ประเสริฐสุดทั้งในหเทพ และบรรดามนุษย์ คือ ไม่เฉพาะระหว่างมนุษย์เท่านั้น แม้แต่กับเทพทั้งหลาย มนุษย์ที่ฝึกดีแล้วยังสูงกว่า

อีกแห่งหนึ่งที่น่าจดจำมากกว่า *มนุสฺสสมฺภูตํ สมฺพุทฺธํ อุตฺตทนต์ สฺมาหิตํ . . . เทวาปิ นมฺสฺสนฺติ* บอกว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งที่เป็นมนุษย์นี้ แต่ฝึกพระองค์ดีแล้ว แม้เทพทั้งหลายก็น้อมนมัสการ

มีคาถาพุทธภาษิตมากมายที่ตรัสย้ำว่า บุคคลที่ฝึกตนดีแล้ว พัฒนาศักยภาพดีแล้ว แม้แต่เทวดาและพรหมก็เคารพบูชา

พระพุทธเจ้าได้ทรงทำกิจสำคัญอย่างหนึ่ง คือ *การประกาศอิสรภาพให้แก่มนุษย์*

ในสมัยพุทธกาลนั้น มนุษย์พากันฝากชีวิตจิตใจ มอบชะตากรรมของตนให้แก่เทพทั้งหลาย ถือว่าเทพเจ้าทั้งหลายเป็น

บันดาลชะตากรรมของมนุษย์ มนุษย์มีหน้าที่บวงสรวงอันวอน
ทำการสังเวद्यต่างๆ ขอร้องเทพเจ้าให้ยกเว้นปลดเปลื้อง ให้พ้นจาก
โทษเคราะห์ต่างๆ และขอให้อำนวยลาภผล ประทานรางวัลสิ่งที่
ต้องการ จนถึงกับมีการบูชาัญญ เอามนุษย์เอาสัตว์มาฆ่าบูชาเทพ
เจ้า

พอพระพุทธเจ้าประสูติ พระองค์ก็ทรงประกาศอิสรภาพ
ให้แก่มนุษย์ทันที ทรงเปล่งอาสภิวาจาว่า *อคฺโคหฺมสมฺมิ โลกฺสูส*
เสฏฺโฐหฺมสมฺมิ โลกฺสูส เสฏฺโฐหฺมสมฺมิ โลกฺสูส เราเป็นพี่ใหญ่ เป็น
ประเสริฐ เป็นเลิศแห่งโลก

นี่คือวาจาประกาศอิสรภาพของมนุษย์ ที่พระพุทธเจ้า
ประกาศแทนมนุษย์ทั้งหลาย บอกให้ว่า ต่อไปนี้มนุษย์มีอิสรภาพ
แล้ว เราเป็นสัตว์ที่ฝึกได้ พัฒนาได้ ไม่ต้องฝากชะตากรรมไว้กับ
เทพเจ้า ไม่ต้องบวงสรวงอันวอนรอให้เทวดาโปรดปราน

ถ้าเราฝึกตนเอง แม้แต่เทวฤทธิ์ มนุษย์ก็มีได้ มนุษย์ที่ฝึก
แล้ว มีมนุษย์ฤทธิ์ที่ประเสริฐ เหนือกว่าเทวฤทธิ์ เพราะฉะนั้น
อย่าได้ประมาทศักยภาพของตนเอง

มนุษย์นั้นมีความโน้มเอียงอย่างหนึ่ง คือ คอยจะประมาท
ในศักยภาพของตนเอง จึงมัวหวังพึ่งปัจจัยภายนอก

พระพุทธเจ้าทรงนำทางไว้แล้วให้เรานับถือตนเอง แต่อย่า
หยิ่งลำพอง อย่างนี้กว่าเราเป็นมนุษย์ประเสริฐแล้ว แต่ต้องระลึกที่
จะฝึกฝนต้องพัฒนาตนเองเสมอ การที่ถือว่าตนเองเป็นสัตว์ที่
จะต้องฝึกฝนพัฒนา จะทำให้เราเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน

พระพุทธเจ้าสอนให้เราทุกคนอ่อนน้อมถ่อมตน เพราะเราเป็นสัตว์
ที่จะต้องฝึกต้องพัฒนา

แต่ในเวลาเดียวกันนั้น พร้อมกับความอ่อนน้อมถ่อมตน ก็
จะมีความมั่นใจในตนเองด้วยว่า เรามีศักยภาพที่พัฒนาได้

นี่คือหลักของพระพุทธศาสนา ที่พระพุทธองค์ได้ประทาน
ไว้แล้ว อันเป็นไปตามสังขธรรม เราจะต้องยึดหลักการนี้ไว้เป็น
สำคัญ

พระพุทธศาสนาสอนว่า มนุษย์พอเริ่มต้นเป็นชาวพุทธ ก็
ต้องมี*โพธิสัตถา* (เรียกเต็มว่า ตถาคตโพธิสัตถา) เชื่อในปัญญา
ตรัสรู้ของพระตถาคต คือเชื่อในปัญญาที่ทำให้มนุษย์กลายเป็น
พระพุทธเจ้า เราก็ต้องพัฒนาปัญญาของเราสิ

ถ้าเราพัฒนาปัญญาแล้ว เราก็เป็นพระพุทธเจ้าได้

ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าก่อนคนอื่น แล้วบำเพ็ญพุทธกิจ
ประกาศพระศาสนาด้วย ก็เป็นพระสัมมาสัมพุทธะ

ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าด้วยปัญญาค้นพบธรรมด้วยตนเอง แต่
ไม่ประกาศธรรมทั่วไป ก็เป็นพระปัจเจกพุทธะ

ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เป็น
อนุพุทธะ

แม้แต่ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้าที่ตัดกิเลสได้สิ้นเชิง แต่มี
ความดี ท่านยังยกย่องให้เป็นสุดพุทธะ

เราทุกคนสามารถเป็นพุทธะได้ แต่ขั้นแรกจะต้องมีตถาคต
โพธิสัตถา เชื่อในปัญญาตรัสรู้ที่ทำให้มนุษย์กลายเป็นพุทธะนั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่านี่เป็นศรัทธาเบื้องต้นแรกที่ชาวพุทธจะต้องมี เพราะฉะนั้น ชาวพุทธจะต้องเริ่มต้นด้วยการเชื่อใน ศักยภาพของมนุษย์ที่พัฒนาได้

สาระสำคัญของศักยภาพก็คือปัญญา ดังที่ว่าปัญญาซึ่งสามารถพัฒนา จนกระทั่งตรัสเป็นพุทธะได้ ซึ่งเป็นสัตว์ประเสริฐที่แม้แต่เทพและประดามนุษย์ทั้งหลายต้องบูชา เป็น สตุถาเทวมนุสสุสานิ คือพระพุทธเจ้านั้น ทั้งที่เป็นมนุษย์ แต่ทรงเป็นศาสดาทั้งของมนุษย์ และของเหล่าเทวดา

ชาวพุทธทั้งหลายจะต้องจำหลักการนี้ไว้ และระลึกตระหนักว่า มนุษย์อย่าดูถูกตนเอง ต้องมั่นใจในตนเอง ต้องนับถือตนเองอย่างมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

อันนี้คือลักษณะของพระพุทธศาสนาที่ว่า เชื่อในศักยภาพสูงสุดของมนุษย์ผู้เป็นสัตว์ที่ฝึกได้

ลักษณะที่ ๑๑ เป็นศาสนาแห่งการศึกษา

ลักษณะที่ ๑๑ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งการศึกษา ที่นำเอาการศึกษาเข้ามาเป็นสาระสำคัญ เป็นเนื้อแท้ของการดำเนินชีวิต และทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นการศึกษา หลักการปฏิบัติในพระพุทธศาสนาทั้งหมดนั้น เรียกว่า ะไร เรียกว่า *มรรค*

มรรค แปลว่าอะไร มรรคแปลว่าทาง ทางคือทางอะไร คือ ทางดำเนินชีวิต ซึ่งไม่ใช่ทางเดินที่เป็นรูปธรรมอย่างถนนเท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสเรียกมรรคนี้อย่างหนึ่งว่าเป็น *พรหมจริย* หรือ *พรหมจริยะ* บางที่เราใช้คำว่า *พรหมจรรย์* *พรหมจริย=จริย* คือ *จริยธรรม+พรหม* แปลว่าอันประเสริฐ มรรคหรือทางดำเนินชีวิตนี้เป็น *พรหมจริยะ* คือเป็น *จริยธรรมอันประเสริฐ*

จริยธรรม แปลว่าอะไร *จริย* มาจาก *จร* ซึ่งแปลว่าเดิน เช่น *จราจร=เดินไปเดินมา* *พเนจร=เดินไปในป่า* *จรไปโน้นจรไปนี่* เรียกว่า *เดินทาง* เพราะฉะนั้น *จร* ก็คือ *เดินทาง*

จริย แปลว่าการเดินทาง การเดินทางที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ *เดินทางที่เป็นถนนเป็นต้น* แต่ถ้าเดินทางที่เป็นนามธรรม ก็คือ *เดินทางชีวิต* *จริย* ก็คือ *การเดินทางชีวิต* หรือ *การดำเนินชีวิต*

เพราะฉะนั้น จริยธรรมก็คือหลักการดำเนินชีวิต พรหม
แปลว่าที่ประเสริฐ รวมกันเป็น พรหมจริย คือหลักการดำเนินชีวิตที่
ประเสริฐ ซึ่งได้แก่มรรคมีองค์ ๘ ประการอันประเสริฐ มีสัมมาทิฐิ
เป็นต้น มีสัมมาสมาธิเป็นปริโยสาน

ที่นี่ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ จัดเป็นพวกหนึ่งเรียกว่า
ปัญญา

สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ จัดเป็นประเภท
หนึ่งเรียกว่าศีล

แล้วก็สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ จัดเป็นหมวด
หนึ่งเรียกว่าสมาธิ

เป็นอันว่า มรรคมีองค์ ๘ ประการนี้จัดเป็นประเภทได้สาม
เรียกว่า ศีล สมาธิ ปัญญา ซึ่งเรียกชื่ออย่างหนึ่งว่า ไตรสิกขา

สิกขา นั้นแปลว่าศึกษา สิกขา เป็นบาลี สันสกฤตเป็น
ศึกษา เป็นไทยว่า ศึกษา สิกขา หรือ ศึกษา เป็นคำๆ เดียวกัน
ฉะนั้น หลักปฏิบัติในพระพุทธศาสนา จึงเรียกชื่ออย่างหนึ่งว่า
การศึกษา

การศึกษา นี้มีองค์ประกอบ ๓ ส่วน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา
ซึ่งก็คือการประมวลองค์ประกอบของมรรคมีองค์ ๘

ตกลงว่า การดำเนินชีวิต หรือหลักการดำเนินชีวิตอัน
ประเสริฐ ก็เป็นอันเดียวกับการศึกษา พุดง่ายๆ ว่า ชีวิตที่ดีงาม คือ
ชีวิตแห่งการศึกษา

เป็นอันว่า การศึกษา ก็คือการฝึกฝนให้มีการดำเนินชีวิตที่
ถูกต้อง ได้แก่ไตรสิกขา และไตรสิกขา ก็คือการฝึกให้เรามีการ

ดำเนินชีวิตตามมรรค คือให้เรามีพรหมจริยะ พร้อมกันนั้น การที่เราฝึกตนให้ดำเนินในพรหมจริยะหรือดำเนินตามมรรค ก็คือเราบำเพ็ญไตรสิกขา

เพราะฉะนั้น การฝึกฝนพัฒนาตนในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ก็คือการศึกษา และการศึกษาก็คือการฝึกตนให้ดำเนินในทางชีวิตที่ถูกต้อง มรรคก็เป็นสิกขา สิกขาก็เป็นมรรค

สิกขาก็คือการฝึกฝนพัฒนาตนให้ดำเนินตามมรรค การฝึกตนให้ดำเนินตามมรรคก็คือสิกขา

มรรค คือ วิถีชีวิตอันประเสริฐ ถ้าจะแปลให้สมสมัย ก็คือ การดำเนินชีวิตที่ดีงาม ดังนั้น สิกขา หรือการศึกษา จึงแปลว่า การพัฒนาตนในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม เพราะฉะนั้น การดำเนินชีวิตตามหลักพระพุทธศาสนา ก็ต้องดำเนินให้ถูกต้อง โดยปฏิบัติตามหลักไตรสิกขา การศึกษาจึงเป็นเรื่องของการดำเนินชีวิตทั้งหมด และการดำเนินชีวิตทั้งหมดของเราก็คือในเรื่องของการศึกษา

การศึกษาตลอดชีวิต จึงมีในพระพุทธศาสนาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ถ้าพูดให้กระชับก็ว่า **ชีวิตคือการศึกษา**

ตราบใดที่ยังไม่เป็น อเสขะ คือยังไม่เป็นพระอรหันต์ ก็ต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง โดยปฏิบัติตามไตรสิกขาเพื่อฝึกตนให้ดำเนินชีวิตตามมรรค ดังได้กล่าวมานี้

เพราะฉะนั้น ลักษณะอย่างหนึ่งของพระพุทธศาสนา ก็คือเป็นศาสนาแห่งการศึกษาดังได้กล่าวมา

อนึ่ง ลักษณะที่ ๑๑ นี้ โยงกับลักษณะที่ ๑๐ ด้วย กล่าวคือ สิกขาหรือการศึกษา แปลว่า การฝึกฝนพัฒนา และการฝึกฝน

พัฒนาตนนั้น อิงอาศัยความเชื่อที่ว่า มนุษย์มีศักยภาพที่พัฒนาได้
หรือว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่ประเสริฐได้ด้วยการฝึกฝนพัฒนา

เมื่อฝึกฝนพัฒนาด้วยไตรสิกขา ให้ชีวิตดำเนินตามวิถีแห่ง
มรรค ในที่สุดก็จะบรรลุจุดหมายแห่งชีวิตที่ดั่งงาม เป็นสัตว์
ประเสริฐ มีคุณสมบัติบริบูรณ์ มีทั้งปัญญาที่ยังสั่งจรรวม เป็น
อิสระ ดำเนินชีวิตด้วยสันติสุข และน้อมชีวิตของตนออกไปด้วย
กรุณาเพื่อประโยชน์สุขและอิสรภาพของเพื่อนร่วมโลก

ลักษณะที่ ๑๒ ให้ความสำคัญทั้งแก่ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก

ลักษณะที่ ๑๒ พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญ ทั้งแก่
ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก

ลักษณะนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เป็น
หลักที่เนื่องกันกับการศึกษานั้น

ในการพัฒนาตน และในการดำเนินชีวิตของคนนั้น
พระพุทธศาสนาเน้นหนักในหลักการที่คล้ายกับหลักข้างต้น ที่ให้
มีดุลยภาพ คือความสมดุลหรือความพอดี โดยให้ความสำคัญทั้ง
แก่ธรรมและแก่วินัย ในที่นี้ ก็เช่นเดียวกัน พระพุทธศาสนาให้
ความสำคัญทั้งแก่ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ในการฝึกคน
ชั้นก่อนมรรค คือในขั้นต้นที่จะนำเข้าสู่มรรค

กล่าวคือ ในการที่จะมีสัมมาทิฏฐิ ซึ่งเป็นองค์แรกของมรรค
มีปัจจัย ๒ ประการ ที่จะช่วยให้คนมีสัมมาทิฏฐิ คือ

๑. *ปรโตโฆสะ* แปลว่า อิทธิพลหรือเสียงจากภายนอก
๒. *โยนิโสมนสิการ* แปลว่า การทำในใจโดยแยบคาย
การพิจารณาโดยแยบคาย **จักคิด คิดเป็น**

นี้เป็นปัจจัย ๒ อย่างที่ทำให้เกิดสัมมาทิฏฐิ ซึ่งเป็น
องค์ประกอบเริ่มแรกของมรรค และเป็นจุดเริ่มของการศึกษาที่

ถูกต้อง พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญแก่ปัจจัยทั้งภายในและภายนอก ไม่ดึงไปข้างเดียว

เรามักมีการโต้เถียงกันในเรื่องนี้ว่า สภาพแวดล้อมสำคัญ หรือตัวบุคคลสำคัญ ภายในหรือภายนอกสำคัญ แต่การเถียงกันในเรื่องนี้ไม่หักล้างกัน เพราะจะเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ขัดหลักความจริง เป็นไปไม่ได้ พระพุทธศาสนาให้ความสำคัญทั้ง ๒ อย่าง

หนึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสถึงธรรมที่เป็นบุญนิमित หรือองค์อรุณของการดำเนินตามอริยมรรค มี ๗ ประการ ใน ๗ ประการนี้ทรงเน้น ๒ อย่างที่สำคัญมาก ซึ่งเป็นปัจจัยภายในอย่างหนึ่ง ปัจจัยภายนอกอย่างหนึ่ง

ปัจจัยภายนอก ก็คือการมีปรโตโมหะที่ดี ได้แก่ การมีกัลยาณมิตร มีมิตรที่ดี มีครูอาจารย์ที่ดี มีพ่อแม่ที่ดี ซึ่งให้ความถูกต้อง เป็นตัวอย่างที่ดี มีแหล่งความดี มีสื่อมวลชนที่ให้สติปัญญา เป็นสื่อสารซึ่งให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์

ตลอดจนในการเจริญสมาธิ ก็มีครูอาจารย์สอนกรรมฐาน ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติที่ถูกต้อง เป็นหลักนิสัยใจคอของปฏิบัติ มีอุปนิสัยในการที่จะแนะนำ นี้เรียกว่ามีปัจจัยภายนอกที่ดี

นอกจากปัจจัยภายนอกแล้ว ก็ต้องมี**ปัจจัยภายใน**ด้วย คือในส่วนของตัวเองก็ต้องมี**โยนิโสมนสิการ** หักคิด คิดเป็น ถ้าคิดไม่เป็น ไม่หักคิด ก็ไม่สามารถเอาสิ่งที่กัลยาณมิตรแนะนำไปใช้ประโยชน์ ถึงจะได้รับฟังคำแนะนำสั่งสอน ก็ไม่หักนำไปใช้ประโยชน์เพราะไม่มีโยนิโสมนสิการ

พระพุทธเจ้าไม่ได้อาศัยกัลยาณมิตร แต่มีโยนิโสมนสิการ
ก็สามารถเข้าถึงสัจธรรมได้ แต่นั่นเป็นความสามารถพิเศษ

ว่าโดยทั่วไป ต้องเน้นความสำคัญทั้งปัจจัยภายในและ
ปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายนอกก็คือ ต้องมีกัลยาณมิตร ปัจจัย
ภายในก็มีโยนิโสมนสิการ

อีกประการหนึ่ง ว่าโดยความสัมพันธ์กับหลักที่ได้เน้น
มาแล้ว วินัยเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมให้เรามีกัลยาณมิตร คือ
ว่าโดยวัตถุประสงค์ในแง่นี้ วินัยนั้นต้องการสร้างสภาพแวดล้อมให้
มีกัลยาณมิตร ที่จะมาช่วยเป็นชักจูงเราให้เข้าหาธรรมได้

ส่วนโยนิโสมนสิการนั้น เป็นตัวเจาะให้เข้าถึงเนื้อแท้คือ
ธรรมเลยทีเดียว

เป็นอันว่า วินัยจัดสภาพแวดล้อมให้มีกัลยาณมิตร และ
เมื่อมีโยนิโสมนสิการก็เข้าถึงธรรมได้เลย

หลักการสำคัญในเรื่องนี้ก็คือ ลักษณะที่ให้ความสำคัญทั้ง
แก่ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ไม่ใช่เน้นดึงข้อข้างเดียว

ลักษณะที่ ๑๓ ให้ตื่นตัวด้วยความไม่ประมาท

ลักษณะที่ ๑๓ ธรรมที่ให้ชีวิตชีวาแก่การปฏิบัติทั้งหมด ถือเป็นตัวกระตุกให้มีการปฏิบัติตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ก็คือ อัปมาทธรรม หรือ*ความไม่ประมาท*

อัปมาทธรรมนี้ พระพุทธเจ้าทรงเน้นย้ำไว้มาก ถึงกับตรัสเป็นปัจฉิมวาจา คือพระดำรัสสุดท้ายก่อนจะปรินิพพาน ซึ่งถ้าพูดเป็นภาษาชาวบ้านก็เรียกว่าคำสั่งเสีย

คำสั่งเสียของพระพุทธเจ้าแก่พุทธศาสนิกชนคืออะไร คือความไม่ประมาท พระองค์ตรัสว่า *วยธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ* สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม

หลักธรรมในคัมภีร์ทั้งหมด ถ้าไม่มีใครนำเอามาใช้ประโยชน์ ก็เหมือนกับหลับหรือนอนตายอธรรมเหล่านั้น จะมีประโยชน์เกิดมีชีวิตชีวาขึ้นได้ ก็เพราะมีอัปมาทธรรม เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสอัปมาทธรรมเป็นธรรมที่ครอบคลุมธรรมอื่นๆ ดุจรอยเท้าช้าง และตรัสเป็นปัจฉิมวาจาด้วย

พระพุทธศาสนาสอนให้เราเป็นคนไม่ประมาท ไม่ผัดเพี้ยน ไม่ละเลย ไม่นิ่งเฉย ไม่เฉื่อยชา แต่ให้มีความกระตือรือร้นเร่งรัดตนในการบำเพ็ญกิจหน้าที่ และโดยเฉพาะคือให้มีสติระลึกตื่นตัว

เท่าทัน แล้ววิธีปลีกละป้องกันกำจัดแก้ไขเหตุแห่งความเสื่อม และ
เร่งส่งเสริมสร้างสรรค์เหตุแห่งความเจริญอกงาม

อันนี้ก็เป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งที่จะต้องเน้นต้องย้ำไว้

ลักษณะที่ ๑๔

เห็นทุกข์ แต่เป็นสุข

หรือ ทุกข์เพื่อเห็น แต่สุขเพื่อเป็น

ลักษณะที่ ๑๔ พระพุทธศาสนาสอนให้มองเห็นความทุกข์ แต่ให้ปฏิบัติด้วยความสุข

หลักการของพระพุทธศาสนานั้น ชัดเจนว่าท่านมุ่งสอนให้จักโลกและชีวิตตามความเป็นจริงว่า เกิดจากองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งล้วนแต่ *ไม่เที่ยง* คือไม่คงที่ เกิดขึ้นแล้วก็ดับไปๆ สืบเนื่องไปเรื่อยๆ *คงอในสภาพเดิมไม่ได้* คือ ถูกปัจจัยต่างๆ ที่ขัดแย้งบีบคั้นให้แปรปรวนไปตลอดเวลา และ*ไม่ใช่ตัวตน* คือเป็นไปตามเหตุปัจจัย โดยไม่มีตัวตนที่เป็นเจ้าของ หรือที่**จะ**บงการให้เป็นไปตามความปรารถนา

เรียกตามแบบว่าเป็น**อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ซึ่ง**จัก**กันดีในชื่อรวมว่า**ไตรลักษณ์**

คำเด่นที่สะดุดความ**รู้สึก**ของคนจำนวนมาก คือคำว่า **ทุกข์** ซึ่งแปลง่ายๆ ว่าเป็นทุกข์

คำว่า “ทุกข์” นี้ นอกจากเป็นหลักหนึ่งใน**ไตรลักษณ์**นี้แล้วยังปรากฏในหลักธรรมที่สำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นหัวใจหรือหลักการใหญ่ของพระพุทธศาสนา คือเป็นข้อแรกใน**อริยสัจจ ๔**

หลายคนมองเห็นหลักธรรมเหล่านี้แล้ว ไม่ได้ศึกษาให้ลึกซึ้งลงไป ก็เกิดความรู้สึกว้า พระพุทธศาสนาในโลกในแง่ร้าย เห็นโลกและชีวิตเป็นทุกข์

แต่เมื่อมองดูหลักการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา กลับมองเห็นแต่การดำเนินก้าวหน้าไปด้วยความสุข จุดหมายที่เป็นบรมสุข

ตั้งต้นแต่หลักทั่วไปของการปฏิบัติ พระพุทธศาสนาก็ถือว่าความสุขสามารถเข้าถึงได้ด้วยความสุข คือคนสามารถบรรลุถึงความสุขด้วยวิธีปฏิบัติที่เป็นสุข อันต่างจากลัทธิศาสนาบางพวกที่ถือว่าความสุขจะบรรลุถึงได้ด้วยความทุกข์

เครื่องทดสอบความถูกต้องอย่างหนึ่ง ของการปฏิบัติธรรมก็คือ การได้ความสุขที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัตินั้น

ไม่เฉพาะในฌานต่างๆ เท่านั้น ที่มีความสุขเป็นองค์ประกอบสำคัญ ในการปฏิบัติทั่วไป ตัวตัดสินความถูกต้องก็มีความสุขเป็นองค์ธรรมสำคัญ ที่จะต้องเกิดขึ้นด้วย

กล่าวคือ ในกระบวนการปฏิบัติที่ถูกต้อง ได้ผลก้าวหน้าไป จุดหมายนั้น ท่านจะกล่าวขอเสนอถึงองค์ธรรมต่างๆ ที่จะเกิดตามกันมาเป็นชุด ได้แก่ เกิดความชุ่มชื้นเบิกบาน (ปราโมทย์) แล้วก็เอิบอิมใจ (ปีติ) จากนั้นกายใจก็ผ่อนคลาย (ปีติสัทธา) ความสุขก็เกิดตามมา (สุข) แล้วจิตก็ตั้งมั่นเป็นหนึ่งเดียว (สมาธิ) ต่อแต่นั้นก็สามารถเกิดญาณทัสนะ ตลอดไปจนถึงวิมุตติ คือความหลุดพ้นในที่สุด

พระเจ้าปเสนทิโกศลเคยกราบทูลพระพุทธเจ้า แสดงความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยว่า พระองค์เสด็จไปในที่ต่างๆ เห็นนักบวชบางพวกชूपดม เศร้าหมอง มีผิวพรรณไม่ฟ่องใส ผอมเหลือง ตามตัวสะพรั่งด้วยเส้นเอ็น ไม่ชวนตาให้อยากมอง แต่พระภิกษุทั้งหลายในพระพุทธศาสนา สดชื่น ร่าเริง มีใจเบิกบาน มีอากัปกริยาน่ายินดี มีอินทรีย์เอิบอิม ไม่เผลววาย มีลักษณะของความสงบจิตมีนใจ

ข้อความสองตอนข้างต้นดูคล้ายขัดกัน เป็นทำนองว่า ทฤษฎีว่าทุกข์ แต่ปฏิบัติเป็นสุข แต่ความจริงไม่ขัดกันเลย หากสอดคล้องกันดี และเสริมกันด้วยซ้ำ

พูดตามหลักอริยสัจจ์ว่า มองอริยสัจจ์ข้อ ๑ เห็นทุกข์ ทำตามอริยสัจจ์ข้อ ๔ เป็นสุข

พระพุทธศาสนามีไข่มองโลกและชีวิตในแง่ร้าย แต่มองโลกและชีวิตตามความเป็นจริง เมื่อความทุกข์มีจริง พระพุทธศาสนาก็สอนให้เผชิญหน้าความทุกข์นั้น ไม่เลี่ยงหนี แต่ให้มองดูทุกข์นั้นด้วยความเท่าทัน และด้วยความเท่าทันความทุกข์นั่นเอง จึงทำให้มีจิตใจปลอดโปร่งเป็นอิสระด้วยปัญญา ไม่ถูกทุกข์บีบคั้น

เข้าทำนองว่า “**ว่าชีวิตเป็นทุกข์ แต่มีชีวิตเป็นสุข**” หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องกว่านั้น ก็ว่า “**เท่าทันความทุกข์ จึงมีความสุขที่สมบูรณ์**”

ลักษณะที่ ๑๕

มุ่งประโยชน์สุขเพื่อมวลชน

ลักษณะที่ ๑๕ ประการสุดท้าย ลักษณะของพระพุทธศาสนาที่จะขอกว่าในนี้ก็คือ เป็นศาสนาที่เน้น พุทธชนิตาย พุทธชนุชชาย คือ ความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์สุขของพหูชน

พระพุทธเจ้าตรัสหลักนี้เป็นประจำ เมื่อเริ่มประกาศพระศาสนา พระองค์ทรงส่งพระสาวกออกประกาศพระศาสนาด้วยคำว่า จรท ภิกขเว จาริกิ พุทธชนิตาย พุทธชนุชชาย โลกานุกมฺปาย แปลว่า ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงจาริกไป เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่พหูชน เพื่อความสุขแก่พหูชน เพื่ออนุเคราะห์ชาวโลก

ต่อมาหลังจากนั้นก็ตรัสหลักธรรมมากมายโดยเน้นหลักการข้อนี้ แม้แต่ในการแนะนำให้ทำสังคายนาที่ย้ำว่า เพื่อจะให้พระมหัจฉริยะ คือพระศาสนานี้ ดำรงอมั่นคงยั่งยืน เพื่อประโยชน์เกื้อกูล และความสุขแก่พหูชน คือชนจำนวนมาก ที่เราเรียกกันเดี๋ยวนี้ว่ามวลชนนั่นเอง

ในทางตรงข้าม พระเถระที่มีมิจฉาทิฎฐิก็เข้าไปเพื่อไม่ใช่ประโยชน์ ไม่ใช่ความสุข เพื่อความทุกข์แก่ชนจำนวนมาก ส่วนพระเถระที่มีสัมมาทิฎฐิ ก็เข้าไปเพื่อประโยชน์สุขแก่พหูชน อะไรทำนองนี้

หลักธรรมต่างๆ อย่างนี้ตรัสไว้มากมาย ในที่นี้เพียงยกมา
เป็นตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่า พระพุทธศาสนานั่นยำมากในเรื่อง
การปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขของพหุชน

สรุป

ได้ยกเอาหลักธรรมต่างๆ มาแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญของพระพุทธศาสนา ในที่นี้ ๑๕ ลักษณะ ที่จริงยังมีมากกว่านี้ แต่เพียงเท่านี้ก็เลยเวลาไปมากแล้ว ข้อที่จะขอกล่าวเน้นในตอนสุดท้ายก็คือ

ลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมานี้ เราถือกันว่าเป็นลักษณะที่ดี แต่ข้อสำคัญ ชาวพุทธอย่ามัวเมาว่า เรามีพระพุทธศาสนาซึ่งมีลักษณะที่ดี เสร็จแล้ว เพราะมัวเมาว่าพระพุทธศาสนามีลักษณะดี ก็เลยได้แต่ชื่นชม แล้วไม่นำเอามาประพฤติปฏิบัติ

เมื่อไม่เอามาประพฤติปฏิบัติ ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร ได้แต่ชื่นชมหลงมัวเมาไปอย่างนั้นเอง ว่าศาสนาของเราดีอย่างนี้ มีลักษณะที่ดีอย่างนั้น ก็ไม่เกิดประโยชน์แก่ชีวิตที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น จะต้องนำเอามาประพฤติปฏิบัติ และข้อสำคัญก็คือการปฏิบัติให้ครบทุกแง่มุม เพราะการปฏิบัติที่คลาดเคลื่อนผิดเพี้ยนไปนั้น สาเหตุอย่างหนึ่งก็เกิดจากการประพฤติปฏิบัติไม่ครบถ้วน ไม่ครบถ้วนอย่างไร ขอให้ดูหลักอนิจจังเป็นตัวอย่าง

หลักอนิจจังนี้ เป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนภาพการปฏิบัติธรรมของชาวพุทธไทย ว่าเข้าใจอนิจจัง คือความไม่เที่ยงนั้นแค่ไหนอย่างไร

ชาวพุทธเวลามีเหตุพลัดพราก แม้แต่ของพลัดตกจากมือ ก็ จะอุทานว่า “อนิจจัง ไม่เที่ยง” แล้วเราก็เพ้อทันทรรมตาว่า เออ สังขารทั้งหลายมีการเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา เป็นสิ่งไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วก็ย่อมดับไปเป็นธรรมดา แล้วเราก็ปลงใจได้ ปลงตก ก็ มีความสุข สบายใจ ไม่มีความโศกเศร้า เข้าลักษณะคำบาลีที่พระ ท่านเอามาพิจารณาผ้าบังสุกุลว่า

“อนิจจา วต สงฺขารธา อปฺปาทวยธมฺมิโน
 อปฺปชฺชิตฺวา นิรุชฺฌนฺติ เตสํ วุปฺสโม สุโข”

บอกว่า สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีความเกิดขึ้นแล้ว เสื่อมสลายไป เป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป ความสงบวาง แห่งสังขารทั้งหลายเหล่านั้น เป็นสุข

ปลงอย่างนี้แล้ว เราก็สบายใจ ชาวพุทธเรา โดยเฉพาะในเมืองไทยนี้ มีชื่อเสียงว่าได้ประโยชน์จากหลักอนิจจังนี้มาก ทำให้ เป็นคนมีจิตใจสบาย ไม่ค่อยมีความทุกข์

แต่พร้อมกันนั้น มีหลักหนึ่งที่เราไม่ค่อยปฏิบัติ ก็คือ โอวาท ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า *วฺยธมฺมา สงฺขารธา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ* ว่าสังขารทั้งหลายมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม

ความหมายของอนิจจังในแง่หลังนี้ไม่ค่อยใช้กันเลย คือใช้ แต่ตอนปลงตกให้สบายใจ แต่ตอนที่พระพุทธเจ้าเตือนไม่เอามาใช้ ทั้งๆ ที่เป็นปัจฉิมวาจาซึ่งสำคัญอย่างยิ่ง นี่แหละคือหลักความไม่ ประมาท

พระพุทธเจ้าตรัสอนิจจังไม่เที่ยงนั้น โยงกับหลักความไม่ประมาท ให้เราไม่ประมาท ไม่ใช่มีวแต่นั่งนอนสบาย เพราะฉะนั้น ถ้ามีวเอาแต่ วุปลโม สุขิ แล้ว สบายอย่างเดียว นอนแอ้งแม้ง ก็เรียกว่า ปฏิบัติธรรมไม่ครบถ้วน

พวกเราในเมืองไทยนี้ อาตมภาพสังเกตว่าใช้ อนิจจัง ตามหลัก วุปลโม สุขิ นี้นี้มาก คือเอามาใช้ปลงให้มีความสุขสบายใจ แต่ในแง่ อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ คืออนิจจังที่จะให้ไม่ประมาทนั้น ไม่ค่อยใช้เลย

ตกลงว่าจะต้องใช้ให้ครบ ถ้าปฏิบัติตามหลักอนิจจัง ต้องได้ทั้ง วุปลโม สุขิ มีความสุขใจด้วย แล้วต้อง อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ ทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมด้วย ต้องเร่งรัดกระตือรือร้น ในการบำเพ็ญกิจหน้าที่ของตนเองเป็นต้น แล้วลักษณะของพระพุทธศาสนาที่อาตมภาพกล่าวมาก็จะเกิดประโยชน์ มีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างแท้จริง ด้วยหลักความไม่ประมาท ที่เป็นปัจฉิมวาจาของพระพุทธเจ้านั่นเอง

อาตมภาพได้กล่าวมาในเรื่อง ลักษณะแห่งพระพุทธศาสนา ก็นับว่าเกินเวลาไปแล้ว ขออนุโมทนาท่านสาธุชนทุกท่านที่มีความสนใจใฝ่ธรรม ขอกุศลเจตนาของท่านทั้งหลายที่มีความตั้งใจดี เริ่มแต่มีศรัทธาในพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ จงเป็นปัจจัยนำท่านไป ความเข้าใจในหลักธรรมวินัย คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อนำมาใช้ปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป

ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย เป็นเครื่องอวยชัยให้พรแก่ท่านทั้งหลาย ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยนั้น แลกกุศลเจตนา

อันเป็นบุญกุศลในจิตของท่าน จงเป็นปัจจัยอันมีกำลังอภิบาล
รักษาให้ทุกท่านพรุ่งพร้อมด้วยจตุรพิธพรชัย มีกำลังกาย กำลังใจ
กำลังสติปัญญา ในการที่จะเล่าเรียนธรรม ปฏิบัติธรรม และในการ
ที่จะแนะนำสั่งสอนซึ่งกันและกัน ให้เข้าถึงคำสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อให้ความร่มเย็นเป็นสุขแผ่กระจายไปใน
สังคม และให้ทุกคนได้รับประโยชน์ มีความมั่งคั่งในพระธรรม
คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยทั่วกัน ตลอดกาลนาน
เทอญ

สารบัญ

ลักษณะแห่งพระพุทธศาสนา	๑
ลักษณะตติยธรรมวินัย ๘	๒
ลักษณะตติยธรรมวินัย ๗	๔
มองกว้างๆ กับวิเคราะห์เนื้อใน	๕
ลักษณะที่ ๑: คำสอนเป็นกลาง ปฏิบัติสายกลาง	๗
ลักษณะที่ ๒: มีหลักการเป็นสากล	๑๔
ลักษณะที่ ๓: ถือสำคัญทั้งสาระและรูปแบบ	๑๗
ลักษณะที่ ๔: เป็นกรรมวาท กิริยวาท วิริยวาท	๒๔
ลักษณะที่ ๕: เป็นวิภังชวาท	๒๙
ลักษณะที่ ๖: งามอิสรภาพ	๓๓
ลักษณะที่ ๗: เป็นศาสนาแห่งปัญญา	๓๗
ลักษณะที่ ๘: สอนหลักอนัตตา	๔๔
ลักษณะที่ ๙: มองตามเหตุปัจจัย	๔๗
ลักษณะที่ ๑๐: เชื่อว่ามนุษย์ประเสริฐ ด้วยการฝึกฝนพัฒนา	๔๙
ลักษณะที่ ๑๑: เป็นศาสนาแห่งการศึกษา	๕๔
ลักษณะที่ ๑๒: ให้ความสำคัญทั้งแก่ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก	๕๘
ลักษณะที่ ๑๓: ให้ตื่นตัวด้วยความไม่ประมาท	๖๑
ลักษณะที่ ๑๔: เห็นทุกข์ แต่เป็นสุข หรือ ทุกข์เพื่อเห็น แต่สุขเพื่อเป็น ...	๖๓
ลักษณะที่ ๑๕: งามประโยชน์สุขเพื่อมวลชน	๖๖
สรุป	๖๘

๒ ลักษณะแห่งพระพุทธศาสนา

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ลักษณะแห่งพระพุทธศาสนา

© พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

ISBN 974-8357-93-7

พิมพ์ครั้งแรก - พฤษภาคม ๒๕๓๒ ๕,๘๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๑๓ - พฤษภาคม ๒๕๕๘

เล่ม

- คุณวิมลรัตน์ สังสรรค์อนันต์ พิมพ์เป็นธรรมทาน เล่ม

พิมพ์ที่

